

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMANIA

ANUL LII
MARTIE — APRILIE
1974

C U P R I N S

— <i>N. Ceaușescu Președintele R.S.R.</i>	Redacția
— <i>Realități contemporane</i>	Redacția
— <i>Atît de mult a iubit</i>	M. Pîrvan
— <i>Un pas spre viitor</i>	C. Alexe
— <i>Eu și casa mea.</i>	A. Doroftei
— <i>Capela comunității Rm. Vilcea</i>	Redacția
— <i>Valoarea exemplului</i>	A. Delea
— <i>Epistola către Evrei</i>	Exeget
— <i>Să nu vi se tulbure inima</i>	H. Artenian
— <i>Iubirea, împlinirea legii</i>	G. Indricău
— <i>Punct de vedere</i>	H. Artenian

CURIERUL ADVENTIST

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din
Republica Socialistă România.*

Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația :

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon : 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

N. CEAUȘESCU

Președintele

Republicii

Socialiste

România

Z iua de 28 martie 1974, va rămâne adine întipărită în istoria patriei, în conștiința poporului nostru.

În această zi memorabilă, înfăptuind voința întregii națiuni — Marea Adunare Națională — forul suprem al țării, convocată în a XII-a sesiune a celei de a VI-a legislaturi, a proclamat președinte al Republicii Socialiste România pe Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român.

Această înaltă investitură — întru totul sprijinită prin dragostea și încrederea nemărginită a tuturor cetățenilor pa-

triei — constituie o strălucită recunoaștere a meritelor Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, a spiritului de abnegație cu care conduce destinele țării, slujind fără preget cauza păcii și poporului în lume.

De numele Președintelui Ceaușescu sînt legate eforturile susținute pentru prosperitatea patriei noastre, pentru o viață mai luminoasă, mai demnă de numele și istoria milenară a României.

De numele Președintelui Ceaușescu sînt legate de asemenea eforturile susținute pentru înstaurarea în lumea con-

temporană a unei morale superioare, bazată pe încredere, stimă, înțelegere reciprocă, respectul cuvîntului dat și al tuturor angajamentelor luate.

Alăturîndu-se glasului unanim al țării, conducerea Culturii noastre a transmis Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România următoarea telegramă :

Excelenței — Sale :

Domnului
Nicolae Ceaușescu
Președintele
Republicii Socialiste
România

LOCO

Excelență :

În această istorică zi de sărbătoare națională, gândurile și ființele noastre se împletesc cu ale țării întregi și în numele credincioșilor, deservenților și Conducerii Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România,

Cu sentimente de profundă stimă și prețuire vă adresăm — Excelență — cele mai alese și calde felicitări cu ocazia alegerii dv. ca președinte al Republicii Socialiste România.

Pentru noi — ca și pentru întreaga suflare românească — prezența Domniei voastre în fruntea țării este garanția succeselor viitoare, a păcii și prestigiului la cote tot mai înalte a României Socialiste, pe toate meridianele lumii.

Îngăduiți-ne ca odată cu manifestarea trăirii bucuriei prezente, odată cu profunda noastră recunoștință pentru viața liberă și prosperă de care ne bucurăm în patria noastră, să ne reafirmăm cu toată ființa atașamentul nostru total față de politica internă și externă a României Socialiste, a Conducerii de Partid și de Stat.

Vă rugăm să primiți D-le Președinte expresia cea mai sinceră a omagiului nostru și bucuria de a vedea în alegerea dv. ca președinte al Republicii Socialiste România, simbolul destinului strălucit al neamului nostru.

În numele Comitetului de Conducere al Cultului A.Z.S.

Președinte,

I. Tachici

Secretar,

D. Popa

București 28.III.1974

O nouă solie de pace, prietenie și colaborare.

Între 3 și 12 martie 1974, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, împreună cu Doamna Elena Ceaușescu, au vizitat Liberia, Argentina și Guinea.

Înscriindu-se pe linia evenimentelor istorice inițiate de conducerea noastră de stat și personal de Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, această nouă solie de pace, prietenie și colaborare între popoarele lumii a adus iarăși pe

bilaterale, a colaborării în vederea unui climat de pace și respect reciproc între toate popoarele lumii.

Vizita Excelenței Sale Domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, în Argentina, constituie o punte întinsă peste depărtările geografice, punți de unire, de cunoaștere și apropiere între poporul român și cel argentinian. Afinități de limbă și cultură dar mai ales comunitatea de interese ce decurge în prezent din faptul că popoarele celor două țări —

REALITĂȚI CONTEMPORANE

---

pământul Africii și Americii Latine, căldura și principialitatea prieteniei țării noastre, idealurile ei de pace și colaborare fructuoasă cu toate popoarele lumii.

Salutînd prezența înalților soli ai României socialiste presa liberiană consemna :

„În istoria Liberiei, cît și a României, sosirea la Monrovia a președintelui Nicolae Ceaușescu, primul șef de stat al unei țări socialiste care vizitează Liberia, va înscrie o pagină de cea mai mare importanță. Evenimentul depășește în însemnătate cadrul relațiilor bilaterale, pentru că marchează un nou pas în direcția apropierii între continente, grupuri regionale și țări cu tradiții și ideologii diferite“.

Convorbirile fructuoase purtate cu această ocazie vor impulsiona, în beneficiul ambelor popoare, adîncirea relațiilor

— năzuiesc fierbinte de a șterge urmele unei moșteniri de subdezvoltare și a înainta în condițiile de independență și demnitate națională pe făgașul progresului economic și social.

Ca rezultat al convorbirilor avute cu această ocazie, au fost adoptate documente de o mare însemnătate atît pe planul relațiilor bilaterale, cît și pe plan internațional, între care, în primul rînd, „Tratatul de prietenie și cooperare între Republica Socialistă România și Republica Argentina“, și „Comunicatul Comun“.

Prin consacrarea noilor principii și în acest tratat și anume : dreptul tuturor popoarelor de a-și hotărî singure soarta ; dreptul fiecărui stat la existență, suveranitate și independență națională ; egalitatea, neamestecul în treburile interne și avantajul reciproc — care se adaugă la Declarațiile solemne

și la alte documente similare încheiate cu țări din Europa, Asia, Africa, America Latină, România aduce încă o contribuție valoroasă la procesul de afirmare a acestora în viața politică contemporană și, prin aceasta la democratizarea relațiilor interstatale.

Dialogul româno-argentinian la nivel înalt, a reliefat o identitate de aprecieri și puncte de vedere similare în problemele majore ale vieții.

Ultima etapă a noii și importante misiuni de pace, solidaritate și colaborare întreprinse de Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România și

Doamna Elena Ceaușescu, a constituit-o vizită în Republica Guineea.

Noul popas pe pământul african al înalților soli ai poporului român — intervenind în zilele când se împlinesc doi ani de la istoricul itinerar în opt țări de pe acest continent — exprimă încă odată consecvența cu care conducerea statului nostru își înfăptuiește ideile și principalitatea politicii sale.

Primirea plină de căldură din partea oficialităților, revărsarea de entuziasm ce a domnit în întâlnirile publice și de lucru ce au avut loc cu această ocazie, au constituit manifestarea

sentimentelor de prietenie și stimă față de poporul român, față de președintele republicii noastre, Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu.

Desfășurarea vizitei, documentele semnate, deschid o pagină nouă în relațiile Româno-Guineze.

Ne bucurăm de rezultatele rodnice ale acestor vizite, de îndeplinirea în mod strălucit a acestei misiuni de pace, prietenie și solidaritate, de ridicare pe o treaptă tot mai înaltă a prestigiului, internațional al patriei noastre. (Din presa zilei)

Redacția

ATÎT DE MULT Ă IUBIT DUMNEZEU...!

M. PÎRVAN

Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică". Ioan 3,16.

„Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi". 1 Ioan 3,16.

„Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi". Efes. 5,2.

„Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut la privit și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat..." Gen. 3,6.

„Acan a răspuns lui Iosua și a zis: „Este adevărat că am păcătuit... și iată ce am făcut. Am

văzut în pradă o manta frumoasă de Sinear, cu două sute de sicli de argint și o placă de aur în greutate de cincizeci de sicli; le-am poftit și le-am luat. Iosua 7,20.21.

A dat, a luat. Două noțiuni, două principii direct opuse: altruismul și egoismul. Principiul lui Dumnezeu a fost și este dăruirea. Dumnezeu a dat. Domnul Hristos Și-a dat viața, S-a dat pe Sine pentru noi. Principiul firesc, după căderea în păcat, este de a lua, de a strânge, de a acapara cât mai mult pentru el și numai pentru el.

Temelia guvernării lui Dumnezeu este iubirea. Aceasta L-a făcut să dea totul. Și El a dat tot ce-I era mai scump și mai de preț, a dat

pe singurul Său Fiu și prin El ne-a dat cerul întreg.

Isus Hristos este darul nepus de mare al lui Dumnezeu față de noi. Apostolul Pavel spunea în Epistola către Romani 6,23: „Dar darul fără plată a lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos Domnul nostru". Iar Corintenilor le scrie: „Căci ați fost cumpărați cu un preț". 1 Cor. 6,20. Apostolul Petru, la rîndul său, ne prezintă acest preț prin cuvintele: „Căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpărați din felul deșert de viețuire, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu singele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană". 1 Petru 1,18.19. Atît de mult a

Iubit Dumnezeu și atît de mult L-a costat salvarea omului din păcat. Acesta a fost prețul nespul de mare al mîntuirii noastre.

Dar Dumnezeu nu este numai Urzitorul mîntuirii noastre, Răscumpărătorul nostru. El este și Tatăl nostru iubit care „va da lucruri bune celor ce I le cer“. El este izvorul oricărui dar desăvîrșit și orice ni se dă bun, coboară de la El, de la Tatăl luminilor. Și cîte daruri nu ne-a dat împreună cu Domnul Hristos! În ultimele zile ale vieții Sale aici pe pămînt Domnul Hristos dădea asigurarea: „Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mîngietor... Vă las pacea, vă dau pacea Mea... Cereți orice veți vrea și vi se va da“. Ioan 14, 16,27; 15,7 u.p.

„Dumnezeu ne dă toate lucrurile din belșug, ca să ne bucurăm de ele“, scrie apostolul Pavel iubitelui său conlucrător Timotei. 1 Tim. 6,17.

În sfaturile pe care apostolul Pavel le dă Efesenilor el exprimă o dorință, care de altfel este și dorința lui Dumnezeu: „Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii prea iubiți“.

Dumnezeu dorește ca și noi, urmașii Săi să iubim așa cum iubește El, să dăruim așa cum dăruiește El, cu mină largă și fără muștrare. Să fim buni precum El este bun, să fim îndelung răbdători ca El și gata oricînd pentru sacrificiu, pentru abnegație și pentru o slujire sinceră, din inimă.

Domnul Hristos a venit aici pe pămînt ca să prezinte pe Tatăl, în toată frumusețea caracterului Său și urmașii Săi să se străduiască de a atinge înalta țintă a asemănării cu El. El a venit aici pe pămînt să arate credincioșilor Săi că această țintă poate fi atinsă.

El dorește și pentru aceasta a venit, să facă posibilă schimbarea firii noastre vechi, egoiste, apucătoare și să devenim asemenea Lui, oameni noi, după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul“. Efes. 4,24.

El vrea ca noi să dezbrăcăm „haina lăcomiei“ despre care

vorbeste apostolul Pavel în epistola I către Tesaloniceni 3,5 și să îmbrăcăm haina umilinței, a jertfei, a sacrificiului, a lepădării de sine, și a hărniciei, gata să simțim împreună cu alții, și a face bine tuturor.

Calea pe care Dumnezeu a rînduit-o și prin care vrea să îndepărteze, să topească egoismul și zgîrcenia din firea noastră, este calea dăruirii. Spre calea aceasta a îndreptat Domnul Isus pe tînărul bogat care venise cu întrebarea: „Învățătorule ce bine să fac, ca să am viața veșnică?“ „Dacă vrei să fii desăvîrșit“ i-a zis Isus, „Du-te de vinde ce ai, dă la săraci și vei avea o comoară în cer. Apoi vino și urmează-Mă“. Dar el n-a făcut așa. Dorea viața veșnică, dar nu era dispus să facă sacrificiul. Pretenția lui că păzise Legea lui Dumnezeu era o iluzie. Nu este suficient o ascultare legală, ci o ascultare ce pătrunde în viața noastră și se exemplifică în caracter, dînd pe față altruismul și abnegația Domnului Hristos.

Cu privire la această cale a dăruirii, înțeleptul Solomon scria: „Cinstește pe Domnul cu averile tale și cele dinții roade din tot venitul tău, căci atunci grînele îți vor fi pline de belșug și teascurile tale vor geme de must“. Prov. 3,9.10.

De asemenea și Maleahi, ultimul profet al Vechiului Testament, se adresa, prin inspirație divină, astfel poporului Izrael: „Un fiu cinstește pe tatăl său... Dacă sint tată, unde este cinstea care Mi se cuvine?... Din vremea părinților voștri voi v-ați abătut de la poruncile Mele și nu le-ați păzit. Întoarceți-vă la Mine... Aduceți la casa visteriei toate zecuielile ca să fie hrană în Casa Mea; puneți-Mă astfel la încercare zice Domnul oștirilor și veți vedea dacă nu vă voi deschide zăgazurile cerurilor și dacă nu voi turna peste voi belșug de binecuvîntare...“ Mal. 1,6; 3,7.10.11.

Principiul acesta enunțat aici în zilele din vechime și confirmat apoi de Domnul Hristos în paginile Noului Testament, este un principiu atotcuprinzător

al vieții în întregime. Nu este vreo teorie sau filozofie ci un program de lucru. Este în adevăr legea creștină de viețuire. Este absolut necesar pentru experiența adevărată și vitală în cele ale religiei. Este deseori acidul doveditor al tuturor mărturisirilor noastre. De multe ori gîndim și socotim chiar că Domnul Hristos și-a mărginit vorbirile Sale numai la credință, speranță și iubire. Nu. Poate va fi o surpriză pentru mulți de a afla cît de mult a avut El de zis despre folosirea dreaptă sau greșită a ceea ce avem, a proprietății sau a banilor. A fost aceasta tema a celor mai multe din parabolele și vorbirile sale. Ne vom întreba de ce? Tocmai pentru că El cunoștea mai bine decît oricine pornirile firii omenști.

Domnul Hristos care cunoștea cele mai ascunse gînduri ale omului, știa cît de mult este înclinată spre avariție inima chiar a multora dintre cei ce se pretind urmași ai Săi. De aceea ori de cîte ori se ivea prilejul El căuta să avertizeze împotriva egoismului și lăcomiei, care duce pe om la ruină.

Spre a vindeca pe credincioșii Săi de aceste înclinații ale firii, Dumnezeu a rînduit în Biserica Sa, ca un principiu, sistemul dăruirii de bună voie pentru susținerea lucrării Sale.

Zecimea și darurile sint pentru noi astăzi cum a fost pomul cunostinței binelui și al răului, pentru Adam și Eva, o încercare a ascultării, o măsură esențială, luată în vederea dezvoltării caracterului, un semn practic al credincioșiei noastre față de Creatorul nostru. Domnul a rînduit ca să aducă pe urmașii Săi în strînsă legătură cu Sine și în compătimire și dragoste față de semenii lor, punînd asupra lor răspunderi care sint împotriva egoismului. Planul sistemului de dărnicie a fost rînduit de Dumnezeu spre binele omului. În ce privește suma El a arătat că a zecea parte este a Sa. Aceasta este lăsată la conștiința și dărnicia credinciosului, a cărui judecată în acest sistem trebuie să aibă o manifestare

liberă. Planul Său este destul de lămurit, însă El nu vrea să-și umple tezaurul Său cu jertfe date cu sila. Orice contribuție Dumnezeu dorește să fie adusă cu bucurie, de bună voie și cu tragere de inimă. La facerea cortului în vechime El a spus: „Să-mi aducă un dar, să-L primiți pentru Mine, de la orice om, care-l va da cu tragere de inimă“. Exod 25,2 Tot astfel în Noul Testament apostolul Pavel scria: „Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui; nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu“. 2 Cor.9,7.

Faptul acesta Domnul Hristos l-a imprimat adinc în mintea ucenicilor Săi, când era aci pe pământ, spre încheierea lucrării Sale. Se găsea într-o zi în fața visteriilor templului de la Ierusalim și se uita cum arunca norodul bani în visterie. Unii mai mult, alții mai puțin. A venit și o văduvă și a aruncat doi bănuți care fac un gologan. Cu privire la fapta ei Domnul zice: „Adevărat vă spun că această văduvă a dat mai mult decât toți... căci toți ceilalți au aruncat din prisosul lor, dar ea din sărăcia ei a aruncat tot ce avea“.

Comentind cele amintite mai sus, inspirația divină ne spune: „Ea (văduva) a făcut ce a putut și actul ei trebuia să fie un monument în amintirea ei în decursul timpului și bucuria ei în veșnicie. Inima ei a mers împreună cu darul ei, valoarea lui era apreciată nu după prețul banilor, ci după iubirea față de Dumnezeu și interesul pentru lucrarea Lui care a dat naștere acestui act...“.

Motivul dă faptelor adevărate lor față, pecetluindu-le cu uriciune sau cu o mare valoare morală... O inimă plină de iubire și de credință este mai scumpă lui Dumnezeu decât cel mai prețios dar... Influența acestui mic dar a fost asemenea unui riu, mic la început, dar care s-a lărgit și adincit cu cât a curs mai mult prin veacuri. Tot așa se întâmplă cu orice dar adus și cu orice faptă săvârșită cu o dorință sinceră pentru slava lui Dumnezeu.

Rezultatele lor spre bine nu le poate măsura nici un om.

Mintuirea noastră a costat mult. Răscumpărarea noastră din păcat s-a făcut cu sacrificiu. Temelia planului de mintuire a fost așezată pe sacrificiu. Nu putem elimina spiritul dăruirii, fără a elimina însuși creștinismul. Dăruirea face parte din închinarea și viața fiecărei persoane. Sacrificiul și tăgăduirea de sine este prima lege a harului.

În vremea vechiului Izrael, zecimea și darurile erau necesare pentru întreținerea rânduinelor serviciului divin. Și ei aduceau cu bucurie contribuția lor, nesocotind-o ca o povară. Oare credincioșii lui Dumnezeu din aceste zile să fie mai pe jos? Ne bucurăm de lumină și privilegii nespuse mai mari decât a celor din vechime. Să nu fie oare dăruirea noastră în raport cu aceste privilegii? Oare privind la jertfa cea mare de pe Calvar, ce a fost adusă pentru mintuirea noastră, nu vom fi gata să răspundem acestei mari iubiri, cu iubirea noastră sinceră și cu dăruirea a ceea ce avem pentru sprijinirea cauzei Domnului nostru? Să meditam la cuvintele ce le găsim scrise în cartea lui Iov 2,4 u.p.: „Omul dă tot ce are pentru viața lui“. Când viața noastră fizică e în primejdie, sîntem gata a face totul, orice sacrificiu pentru a o păstra. Cu cât mai mult vom face pentru darul lui Dumnezeu nespuse de mare: viața veșnică în Isus Hristos.

Să rugăm pe bunul Dumnezeu cu prilejul acestei săptămîni de rugăciune ca El să topească în noi egoismul, zgîrcenia și lăcomia și să umple inimile noastre cu iubire față de Dumnezeu și față de aproapele care să se manifeste prin credincioșie față de Dumnezeu, prin dăruirea de bună voie pentru susținerea lucrării Lui și prin împreună simțire și facere de bine față de aproapele nostru, toate izvorînd din adincă iubire pentru Cel ce și-a dat viața Sa pe crucea de pe Golgota pentru răscumpărarea noastră.

UN PAS SPRE VIITOR

C. ALEXE

Apreciez că un lucru foarte important din viața omului este acela al răscumpărării timpului, a îndeplinirii cu sîrg și la vreme potrivită a fiecărui lucru. Și, pentru că ne găsim încă la început de an planurile bine chibzuite pot aduce o încheiere fericită și chiar... veșnică. Sfintele Scripturi vin în această privință cu următoarele precizări:

„Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui“. Ecls. 3,1.

„Căci pentru orice lucru este o vreme și o judecată“. Ecls.8,6.

„Dar adu-ți aminte de făcătorul tău în zilele tinereții tale, pînă nu vin zilele cele rele și pînă nu se apropie anii, cînd vei zice: nu găsesc nici o plăcere în ei... pînă nu înflorește migdalul cu peri albi... pînă nu se rupe funia de argint, pînă nu se sfarmă vasul de aur, pînă nu se sparge găleata la izvor, și pînă nu se strică roata de la fintină...“ Ecls. 12,1.5.6.

Pînă nu se întâmplă „depășirea timpului“, credincioși fiind să cugătam la gloria Cerului, la făgăduința care zice:

„Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea Cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci“. Dan. 12,3.

Înainte noastră se profilează veșnicia cu o lume minunată și plină de strălucire. Mintea încearcă s-o definească, dar rămîne uimită; n-o poate cuprinde. Apostolul Pavel spunea: „Ceea ce ochiul n-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile, pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“. 1 Cor. 2,9.

Ce slavă de nedescris... ce binecuvîntări tainice ascunde în sine veșnicia...! Copiii lui Dumnezeu vor însoți pretutindeni pe Domnul lor, făcînd cunoștință cu noi taine, explorînd noi capacități divine.

A reprezenta veșnicia numai ca o perioadă nesfârșită de timp înseamnă a face un lucru copilăresc. Pentru oamenii credinței veșnicia are patru dimensiuni și întruchi-pează în sine o veșnică dezvoltare în înțelegerea Infinitului Dumnezeu, o veșnică și progresivă apreciere a atributelor Sale infinite, o veșnică pătrundere în credințioșia Sa și o veșnică adorare a iubirii jefitoare de sine a lui Dumnezeu Tatăl, și a Domnului Isus Hristos, Fiul Său.

Pentru o așa viață de supreme binecuvântări, trebuie să ne pregătim acum, astăzi, lucrând la formarea aceluia caracter desăvârșit cerut unui asemenea viitor. Este vorba de „ansamblu unitar de însușiri psihice esențiale și stabile ale unei persoane (ex. curajul, hărnicia, fermitatea sau lașitatea, lenea) care-și pun amprenta pe felul său de a se comporta și dobândesc o apreciere morală, pozitivă sau negativă... Ansamblu de însușiri morale manifestate prin corectitudine, atitudine fermă, integritate...”. Sau așa cum este definit în literatura Bisericii noastre: „o combinație de cugete și simțăminte care descoperă conducerea de sine. Dacă gândurile sînt rele și simțămintele vor fi rele pentru că gândurile și simțurile unite dau pe față caracterul moral... exercitarea corectă a puterilor mintale și morale, a facultăților cu care sîntem înzestrați... caracterul include gândurile, simțurile și acțiunile bazate pe folosirea unor facultăți, capacități și puteri, dintre care cea mai importantă este capacitatea de a exercita credința, speranța și iubirea”.

Dacă formarea personalității morale este atât de prețuită și recomandată în societatea noastră cu atât mai mult ea este determinantă în viața și viitorul unui credincios. Ni se spune în Sp. Profetic: „...caracterul pe care-l formezi în timpul de probă va fi caracterul pe care îl vei avea la venirea în slavă a Domnului Hristos. Dacă vrei să fii un sfînt în cer, trebuie să fii mai întîi un sfînt pe pămînt. Trăsăturile de caracter pe care le cîștigi în viață nu vor fi schimbate la moarte sau la învierea din morți. Vei ieși din mormînt cu aceleași dispoziții pe care le-ai manifestat în casa ta, în comunitatea ta și în societate. Isus nu-ți va schimba caracterul la a doua Sa venire. Lucrarea de transformare trebuie să fie făcută

acum — azi — Viața noastră de fiecare zi va hotărî destinul nostru veșnic...”.

În „clădirea” unui caracter propriu pentru Cer este nevoie de cele mai bune materiale. Înainte de a fi folosite în clădire trebuie să fie puse la probă ca să se constate în ce măsură fac față solicitărilor. Obiceiurile necontrolate și lipsa de înfrînare poate aduce într-o zi o catastrofă sigură, mai ales cînd se îngăduie strîngerea laolaltă a așa numitor „greșeli mici”. Solomon prevenea prin cuvintele: „Prindeți-ne vulpile, vulpile cele mici, cari strică viile; căci viile noastre sînt în floare.” (Ecl. 2,15).

Caracterul este o structură de obiceiuri și principii puse în practică. Moise și-a clădit în școala umilinței, a răbdării, a muncii fără preget și a unei vieți curate un caracter demn pentru veșnicie. Moise, pentru că... „avea ochii pironiți spre răsplătire... (Evr. 11,26)... se găsește în Cer, la Tatăl Luminiilor.

Apostolul Pavel socotea de mai mare valoare „lucrurile veșnice”, și ele viază încă în lumea creștină. Secretul lui Pavel consta în hotărîrea lui de a cunoaște pe Isus Cel răstignit și puterea învierii Lui; și cunoștința aceasta l-a ajutat să-și clădească, „să-și dureze” un caracter demn pentru veșnicie... „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii...” (2 Tim. 4,7,8).

Nu ne-ar ajunge viața întregă să urmărim în deaproape pe toți părtașii credinței care au luptat, au nădărdit, au muncit și au biruit să-și „zidească” un caracter care le va aduce, cu siguranță veșnicia.

Fiecare credincios este arhitectul propriului său viitor. Fiecare hotărâște pentru sine în ce direcție va merge. Chiar și hotărîrile — în aparență mici și fără valoare — pot determina direcția noastră pentru bine sau pentru rău. Apreciind cît de mare valoare acordă Cerul vieții omenești, Dumnezeu poate socoti drept „lipsă de prevedere” în dreptul aceluia care dă o direcție greșită vieții sale... 1 Petru 1,18-19.

Viața este înzestrată cu demnitate. Rădăcina noastră ancestrală se află în Dumnezeu: „Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii din poezii voștri:

Sintem din neamul Lui...” Fapte 17,28. Deși păcatul ne-a adus atît de jos față de Cer, El stă gata să ne ajute să schimbăm destinul nostru, consacrîndu-ne viața Lui și atunci influența ei se va întinde dincolo de existența acestui pămînt, în veșnicii...!

La baza clădirii caracterului creștin stau două concepții și pe care Domnul Hristos le-a caracterizat prin cuvintele: „...un om cu judecată care și-a zidit casa pe stîncă...” și „...un om nechibzuit, care și-a zidit casa pe nisip...” (Mat. 7,24-27).

„Omul înțelept”, în clădirea caracterului său sapă adînc și toarnă o temelie solidă își ia timp de lucru suficient și face eforturi susținute ca să clădească după plan, din materiale bune... ca să reziste oricăror ispite, oricăror presiuni...” eu, ca meșter zidar înțelept” spunea apostolul Pavel... „am pus temeliala și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra... căci nimeni nu poate pune o altă temelie decît cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie aur, argint, pietre scumpe, lemn, fin trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față... focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia”. 1 Cor. 3,10-16.

Rezultatele celor două concepții sînt evidente: o clădire a rezistat în fața tuturor ispitelor, încercărilor, vicisitudinilor și prin grația divină este primit în Impărăția slavei. Cealaltă s-a prăbușit la primele ispite, la primele încercări și rezultatul final este caracterizat prin cuvintele Domnului Hristos: „...Nu te-am cunoscut niciodată... du-te de la Mine...”. Mat. 7,23.

Noi am parcurs de-acum aproape un sfert din noul an 1974 și de aceea ar fi bine să ne punem și următoarele întrebări, să dăm răspunsuri corespunzătoare, să luăm și hotărîrile potrivite ca să putem, la sfîrșitul anului — cînd porțile ocaziilor se vor închide pentru anul în curs, să constatăm că lucrarea zidită de noi — propriul nostru caracter — rămîne ca un monument, ca o minune divină și ne putem aștepta la „dreapta răsplătire pe care ne-o va da, în ziua aceea, Domnul, Judecătorul cel drept... tuturor celor ce vor fi iubiți venirea Lui”. 2 Tim. 4,8. Iată și întrebările care își așteaptă răspunsul faptelor personalității noastre

morale : 1. Ce clădim în casa caracterului nostru ? Aur, argint, pietre scumpe, lemn, fin, trestie ? 2. Cum clădim casa caracterului nostru ? Cu judecată ? Cu nechibzuință ? 3. Pentru cine clădim casa caracterului nostru ? 4. Pe ce temelie clădim casa caracterului nostru creștin ? Pe Hristos, Stînca Veacurilor ? 5. Pe cine sîntem dispuși să invităm în casa caracterului nostru ? Putem declara de pe acum

cu certitudine că Isus locuiește în inima mea, a noastră ?

„Hristos adevărata temelie este o piatră vie și viața Lui este împărtășită tuturor acelor care clădesc pe El. Pietrele au ajuns să fie una cu temelia pentru că aceiași viață locuiește în toate. Nici o furtună nu poate dărîma clădirea aceasta.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să clădim din timp, chiar de azi

răscumpărînd vremea, ca să ajungem „ca niște odrasle” și ca niște „stîlpi săpați frumos, care fac pozoaba caselor împărătești” (Ps. 144,12) în veșnica împărăție a Domnului Isus Hristos. Cu El să avem „spor la lucru „pînă vom ajunge toți la unirea credinței și a conștiinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efes. 4,13).

EU ȘI CASA MEA VOM SLUJI DOMNULUI

În mintea multor credincioși, noțiunea de slujire, atunci cînd se referă la Dumnezeu, nu are acelaș sens ca atunci cînd o folosesc în înțelesul ei de toate zilele. Unii înțeleg prin „slujbă” un serviciu divin, un act de adorare adus din inimă lui Dumnezeu. Pe de altă parte Biblia vorbește despre slujitori ai Domnului și despre răsplătirea lor. Ne sînt bine cunoscute cuvintele din Matei 24, 45-47 : „Care este deci servul credincios și înțelept pe care l-a pus Stăpînul său peste ceata slugilor Sale, ca să le dea hrană la vremea hotărîtă. Ferice de servul acela pe care Stăpînul său, la venirea Lui îl va găsi făcînd așa. Adevărat vă spun că îl va pune peste toate averile Sale”. „Și unde sînt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu”. Ioan 12,26.

Din analiza pasagiilor citate mai sus, desprindem gîndul că

a sluji pe Dumnezeu nu însemnează doar a-L adora, a-I aduce închinare. Lucrul acesta îl explică foarte clar și categoric un alt text al Sfințelor Scripturi care spune : „Nu ori și cine-Mi zice Doamne, Doamne, va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri” Matei 7,21.

Rugăciunea Tatălui nostru, ne pune în față o perspectivă valoroasă cu privire la ceea ce trebuie să facem în calitate de slujitori ai lui Dumnezeu. Meditați la cuvintele : „Facă-se voia Ta precum în cer și pe pămînt” Matei 6,10. Dacă am lua acest gînd și l-am analiza, vom găsi înțelesul frumos și adînc al cuvîntului : „Eu și casa mea vom sluji Domnului” Iosua 24,15. Adică, ne vom strădui să facem voia Lui, să facem ca așa cum e în cer să fie și pe pămînt. Răspunderile pe care Dumnezeu ni le-a încredințat

sînt neînchipt de mari. Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință”.

Grija de cei din casa noastră nu e numai o problemă de administrație. Ea este o manifestare, un semn al credinței noastre. Se pare că a purta de grijă de cei din casa noastră ne apare ca un lucru foarte natural. E ușor să îmbrățișezi cu drag pe cei de care ești legat cu legături atît de gingașe și de sfinte; și e mult mai greu să-ți manifesti simpatia față de un oarecare, față de un necunoscut. Totuși, cum se face, se întreba cineva, că avem cuvinte amabile pentru alții în cursul zilei, iar atunci cînd trecem pragul casei tabloul se schimbă. Amabilitatea, curtenia, cuvintele alese . . . într-un cuvînt costumul aleșilor maniere, în care atîția strălucesc în societate, se schimbă adesea și oamenii care au părut atît de distinși, atît de atenți,

manierați galanți chiar, ajunși acasă nu-și schimbă numai costumul ci se schimbă ei înșiși atât de mult încât abia îi mai recunoaștem. Atât de drăguți și înțelegători cu alții, atât de diferiți acasă. Ca și cum un plus de gingășie, un plus de înțelegere, de serviabilitate ar cere niște eforturi prea mari. Frumusețile și mai ales iubirea din cer să fie și pe pământ. Acolo sînt melodii, pace și bună învoire. Acolo este Dumnezeu. Tot ce ni se dă bun își trage obirșia de acolo. Ni se spune în Geneza Capitolul 2,8 : „Apoi Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise“. Dar a fost planul Lui ca grădina să fie extinsă și tot pământul să fie un Eden. Scriptura continuă : L-a așezat în grădina Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească“. (vers. 15)

Ori de cîte ori vedem o gospodărie sau o grădină frumoasă, știm că acestea sînt rezultatul muncii. Dacă vom munci și noi cu sîrguință, cu pasiune, atunci vom realiza fără îndoială, lucruri nespuse de prețioase. Am văzut grădinari, care, în dorul de a vedea înflorind flori chiar în condiții neprielnice, au construit sere și au adus acolo un plus de căldură.

Biblia ne spune că : „Ori unde se muncește este și cîștig“ Prov. 14,23. Un cîștig care să prisosească în folosul acelora care ne sînt dragi, pentru aceia sau pentru acela cu care, în acord cu inima noastră, ne-am luat hotărîrea să construim un cămin, propriul nostru paradis. Cuvintele din Prov. 11,30 sînt mai mult decît încurajatoare : Rodul celui neprihănit este un pom de viață, și cel înțelept cîștigă suflete“. E surprinzător și uimitor în același timp să vezi la ce rezultate poate ajunge un om neprihănit, adică o ființă nepătată de egoism, de patimi omenești. Pe acest om neprihănit mi-l imaginez ca pe unul care, în vederea țintei sublime la care vrea să ajungă : „Precum în ceruri așa și pe pământ“ suferă totul oricîte privațiuni i s-ar cere, nădăjduiește totul, crede totul. Unele planuri sînt întradevăr foarte îndrăznețe dar

„cel neprihănit“ crede, speră într-o deplină reușită. Am auzit despre unele avioane că atunci cînd e furtună zboară dincolo de nori. Dedesupt sînt furtuni, dar deasupra cerul este senin și e soare . . . Dacă relațiile noastre cu Dumnezeu sînt bune, dacă credința ne-a făcut cu adevărat neprihăniți, atunci „rodul celui neprihănit este un pom de viață“. Îmi place foarte mult expresia „pom de viață“. Nu știu de ce în mintea mea leg cuvintele „pom de viață“ de cele scrise în Geneza 2,9 „ . . . și pomul vieții în mijlocul grădinii“. Nu vreau să supăr și nici să intru în discuție cu exegeții dar că în raiul tău, unde este drept să existe atîta fericire și armonie, atîtea bucurii și delicii, dacă acolo în răcoarea zilei îl poți întîlni pe Dumnezeu, cred, și cred cu toată puterea sufletului meu, că poate să existe și „un pom de viață“. Ferice de cei care au în căminul lor „un pom de viață“. Ferice de soțul sau de soția care se poate infrupta din asemenea roade. Cîtă dulceață, cît parfum, ce senzație de mulțumire. Te simți sătul și ești fericit.

E cel mai adesea în puterea noastră să cîștigăm avere sau renume. Dar nu-i tot așa de ușor să cîștigi pe cineva. Dacă pentru primele nu-ți trebuie decît forță fizică, pentru celelalte se cer puteri spirituale, se cere lepădare de sine se cere iubire. Se cere acea iubire care în provocare nu se mînie, și nu se gîndește la rău, se cere aceea iubire care este îndelung răbdătoare, care este plină de bunăătate . . . E adevărat că adesea suferă ; îi e pusă la încercare răbdarea, e provocată ; dar adevărata iubire „Crede totul, suferă totul, nădăjduiește totul“. Făgăduința este că „dragostea nu va pieri niciodată“ 1 Cor. 13,8. „Apele cele mari nu pot să înece dragostea“. „Jarul ei este un jar de foc, o flacără a Domnului“. Cînt. Cînt. 8,7.6.

Mă întreb în ce o fi constînd acest „pom de viață“ ? „Rodul lui este un rod plăcut“. Nu cumva este o creație a iubirii ? Nu cumva în acele căminuri unde lucrurile nu merg bine,

unde familia este poate destrămată lipsește acest pom de viață ? Orice ar avea cineva de zis și oricîte argumente ar fi aduse, Scriptura rămîne etern valabilă : „Rodul celui neprihănit este un pom de viață și cel înțelept cîștigă suflete“. E într-adevăr o artă să te faci plăcut să culegi simpatii să „cîștigi suflete“. Cineva spunea că secretul succesului constă în a cîștiga conlucrarea altora în lucrurile pe care le urmărești. Pentru a avea un cămin fericit, nu-i deajuns să te istovești din zori pînă-n noapte. Pe lingă o casă frumoasă, o mobilă aleasă, îmbrăcăminte bună, mai trebuie și soare care să ne însenineze viața, ne trebuie acea atmosferă fericită care rezultă din spiritul de mulțumire care domnește și care se dă pe față în cîntări de voie bună. Iarna alungă păsările cîntătoare, primăvara cu flori și soare, le recheamă. Căsătoria nu reprezintă doar o ființă în plus pentru a fi hrănită și îmbrăcată. E vorba de un suflet care trebuie cîștigat. „Cel înțelept cîștigă suflete“. În viață există felurite drumuri. Și oamenii aleg acel drum potrivit cu ținta pe care vor s-o ajungă. Am auzit despre un drum care se numește : „drum spre suflet“. Păcat că atîția care sînt în căutarea fericii, au căutat-o tot pe căi lăturalnice. E regretabil că foarte mulți nu țin seama de aceste puteri nebănuite de care dispune sufletul omnesc. În ciuda a tot ce s-a spus și s-a scris, rămîne totuși insondabilă și neînțeleasă îndeajuns puterea iubirii. Au loc în diverse împrejurări ale vieții fapte pe care le dictează iubirea, fapte care se fac cu sfidarea celor mai mari primejdii. Mi-aduc aminte de o mamă care-și căuta copiii. Furtuna de afară, în ciuda avertismentelor rațiunii, nu o puteau reține. Nu era o simplă ploaie . . . era o ploaie de gloanțe. Nu trăznete ci explozii înfiorătoare de obuze ce prăpădeau case și oameni. Ah iubirea, puterea extraordinară a iubirii. Ne întrebăm cum să ajungem la cămările ei ! În orice caz, asprimea, forța nu vor putea să facă florile să înflorească oricît de mult și de

grabnic le-am dori. Doar singur soarele, soarele dulce și cald va trezi embrionul, va aduce seva din adâncuri și minunea de floare, cu parfum suav și colorit delicat, apare. Și nu mult după încintarea ochiului, apare rodul, rodul binecuvîntat care nu numai te încintă ci te și satură. Ca unul care am umblat mult printre credincioși și mi-a fost dat să lucrez și să mă rog pentru frații mei, pentru tihna și fericirea căminurilor lor, am văzut ochi plînși, am văzut dureri și chiar ruine din ceea ce a fost odată un cămin. Nu vreau să lungesc discuția dar se pare că ceva fals există în felul de a fi, de a gândi al multora. Există oricum două categorii mari de oameni: unii care se luptă să facă pe alții mai buni și alții care se luptă să-i facă mai fericiți. În prima categorie, deși punctul de plecare e atît de scump și de nobil apar atîtea decepții. Părinți bine intenționați și-au înstrăinat proprii lor copii datorită rigidității lor care, în dorința lor fierbinte de a-i face mai buni, n-au căutat un drum spre suflet, ci au făurit legi, legi menite să guverneze o viață atît de complexă. Sfîntul apostol Pavel spune: „Și voi, părinților nu întăriți la minie pe copiii voștri, ci creșteți-i în musturarea și învățatura Domnului“. Efes, 6,4.

Asemenea unui ham pe un cal nedepins, așa apar în foarte multe cazuri acele încercări atît de bine intenționate. Provoacă reacție, revoltă. Chiar dacă aceasta nu se dă pe față întotdeauna ea mocnește în suflet. Și Biblia ne spune categoric: să nu-i întărim la minie. Chipul în care Dumnezeu se poartă cu noi, mă gîndesc la cuvintele: „El nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre . . . . Cum se îndură un tată de copiii lui așa se îndură Domnul de cei ce se tem de El. Căci El știe din ce sintem făcuți, Își aduce aminte că sintem țărînă“ Ps. 103, 10.12.13. Față de atîta gingășie, față de atîta iubire și bunătate, frica nu apare ca ceva grotesc ci ca o atitudine care pornește din respect și ascultare. Sintem chemați să facem

ordine în casa noastră. Despre Abraam stă scris: „Căci Eu îl cunosc și știu că are să poruncească . . . . casei lui . . . . să țină calea Domnului“ Gen. 18,19. Dar cum să ajungi să poruncești fără a întîmpina rezistența unor suflete sensibile și diferite? Problema pe cît se pare de grea, pe atît e de simplă, de naturală. Priviți vă rog soarele, examinați atent lucrarea lui. Planta trebuie să se trezească din somn, trebuie să înflorească și să aducă rod pentru ca să-și îplinească menirea pe care o are în viață. Și ce face soarele? O privește cu drag. E atîta iubire și căldură în privirea lui! Cît e ziuica de mare nu se satură să o privească. Și ce prefaceri adînci se produc în plantă. Viața iese din carapacea în care o închidea mugurul, părăsește acea formă chircită se dezvoltă, înflorește, ride și ea la soare și-i fericită. Menirea de a face prin roadele ei fericiți pe alții nu mai e o povară la care trebuie să răspundă „din anumite considerente“ ci e o evoluție absolut naturală ca și înfloritul sau curgerea unui rîu. Mi-aduc aminte de o istorisire adevărată pe care am citit-o într-o carte. O familie onorabilă sărbătorea cincizeci de ani de la căsătorie: nunta de aur cum i se zice în popor. Un ziarist a dorit să ia un interviu. El s-a adresat soțului cu următoarea întrebare: „Spuneți-mi, vă rog, cum ați reușit să duceți o viață atît de rodnică și frumoasă?“ Bătrînul a băgat mîna în buzunar a scos un ceas prețios și l-a întins reporterului spunînd: „L-am primit de la tatăl soției mele, după ce m-am căsătorit“. Reporterul îl examinează cu atenție și constată cu vădită surprindere că lingă cifrele care arătau ceasurile zilei erau scrise următoarele cuvinte: „Spune ceva frumos lui Tilly“. De fiecare dată cînd priveam ceasul, și l-am privit de multe ori, în cursul celor cincizeci de ani, tot de atîtea ori mi-au apărut și prețioasele cuvinte: spune ceva frumos lui Tilly.

Ce să-i spunem lui Tilly? Ceva care să încălzească inima ei. Sint cîteva cuvinte care fac

minuni. Să spui cuiva că-l iubești sau că o iubești, că-i prețuiești munca. „Eu bărbatul sînt capul, dar tu, scumpa mea, ești inima aceea bună care bate pentru noi toți în casa aceasta“. „Răsplățiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății“. Așa cum suferă și mor plantele din lipsă de soare la fel se vestejește și piere bucuria unor suflete din lipsă de iubire. Iubirea este un element constituant al ființei noastre. „Dumnezeu“ care ne-a creat „este iubire“. Și am fost creați după chipul și asemănarea Lui. Biblia ne spune că „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea“ și acest lucru ne este repetat în zeci de pasagii ale Sfîntelor Scripturi: „Te iubesc cu o iubire veșnică“ Ier. 31,3 . . . . „Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine . . . .“ Is. 54,10. „Deci fiindcă ai preț în ochii Mei, fiindcă ești prețuit și te iubesc . . . .“ Is. 43,4.

Unii socot iubirea ca pe un fel de plată pe care o datorăm celor ce merită. Iubirea este un principiu. Ea trebuie să apară tot așa de spontan și de natural ca și floarea ce nu se întrebă unde înflorește. Trebuie să iubim pe semenii noștri ca pe noi înșine. Trebuie să iubim și pe vrăjmașii noștri. Dar cît ar trebui să iubim pe acei cu care mergem înainte, și pe acelaș drum. Cîte cuvinte prețioase am putea să rostim, de cîtă înțelegere și de cît sprijin reciproc ar trebui să dăm dovadă. „Inima bărbatului se încrede în ea“. Ea îi face bine în toate zilele vieții sale“ Prov. 31,11.12. „Fii îndrăgostit necurmat de dragostea ei“. Prov. 5,19.

Un coleg mi-a povestit despre prietenia dintre un bolnav și un șoricel. Șoricelul mîncă din mîna prietenului lui, se bucura de iubirea și ocrotirea acestuia dar într-o zi bolnavul a murit. Mica vietate e atît de îndurerată și zbuciumată. Cînd s-au întors de la cimitir în ziua înmormîntării, au găsit șoricelul mort pe pragul camerei stăpinului său. Nu lipsa de piine, căci se făcuse drag și celorlalți

din casă, ci lipsa de iubire a stăpînului a pus capăt zilelor lui.

În toată zidirea, după experiența căderii în păcat, există o sete după simpatie, după prețuire, după iubire. Dorim după un asemenea climat în comunitățile noastre, îl dorim la locul de muncă și cu atît mai mult în familia noastră.

Răul a pătruns atît de mult și atît de adînc încît asistăm la legături atît de tainice și sfinte cum se rup sau se zdruncină. Cuvinte lipsite de delicatețe, gesturi nepotrivite, datorii neîmplinite, speranțe înșelătoare se adună adesea într-o inimă sau alta și mai devreme sau mai tîrziu ne putem găsi în pragul unui dezastru. „Mărturișiți-vă unii altora greșelile. Nu e întotdeauna ușor, dar un „te rog iartă-mă“ este uneori singurul leac care poate tămădui o inimă rănită. Cineva care a analizat viața multor creștini a

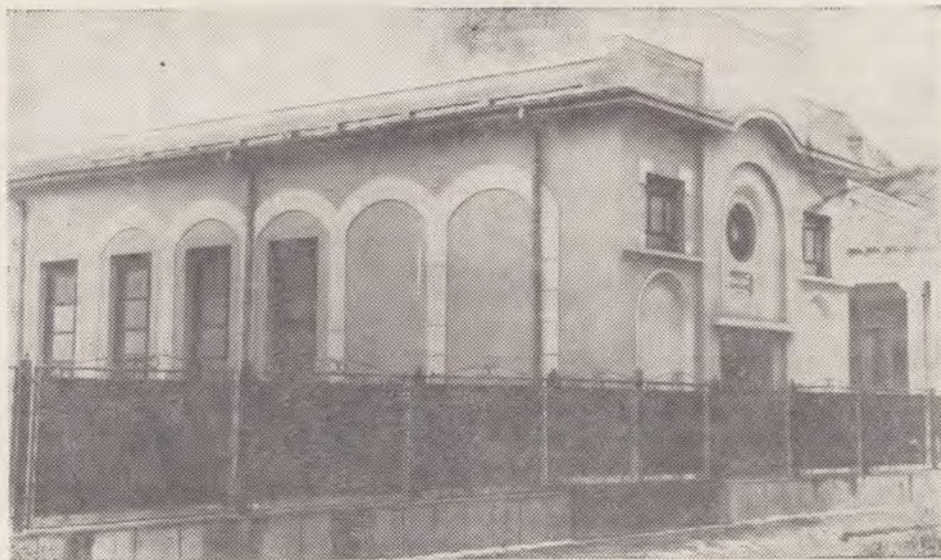
spus cam așa : „Sînt ei spălați, adică viața lor nu mai are scăderile de altă dată, dar pentru a reliefa lipsa anumitor maniere mai alese, mai îndatoritoare a adăugat : „Sînt spălați dar nu-s călcați“.

Va veni o zi cînd potrivit credinței noastre, vom sta în fața judecării Domnului nostru. Ni se va cere socoteală de propria noastră familie pe care am primit-o de la Dumnezeu : „Unde-ți este turma care ți-a fost încredințată și de care erai așa de mîndru...“ Ier. 13,20. Ne va găsi acea mareașă și înfricoșată zi una, sau ne va găsi împărțiți sau poate chiar înstrăinați unii de alții ? Ce vom răspunde atunci ? Soțul și soția prin actul cel sfînt al legămîntului conjugal, cu o răspundere solemnă și veșnică de mîntuirea acelora încredințați grijii noastre. A avea încredere în el, în ea, a spune cuvinte de apreciere în loc de critică este o formă

de slujire pe care o apreciază cerul.

Dorești o viață mai bună, o atmosferă mai senină ? Dăruiește iubire. Lucrurile se vor schimba în măsura în care ne vom apropia de Dumnezeu și unii de alții. Isus ne-a iubit mult și datorită iubirii Lui am devenit una cu El. Dar trebuie și noi să fim una în El. Numai iubirea, serviciul dezinteresat al iubirii va face cu putință această unire, acest înalt deziderat creștin. Încearcă numai și vei vedea cît de dulce va apare societatea din jurul tău, cît de plăcută și de senină, viața. Pune căldura, pune iubirea sufletului tău la lucru și vei vedea cite prefaceri și cite înnoiri se produc. Încearcă și vei reuși dacă cumva pînă acum n-ai încercat îndeajuns. Vei primi în sutit în veacul acesta și în veacul viitor viața veșnică.

A. DOROFTEI

Printre preocupările bisericii noastre se numără și grija pentru locașurile de Cult, pentru locul unde poposim cu inimile și ființa noastră pentru a aduce închinarea ființei noastre, lui Dumnezeu.

În ultimii ani, multe, foarte multe din capetele Comunităților noastre au fost renovate, sau reconstruite.

În fotografia alăturată este Casa de Rugăciune a Comunității A.Z.S. Rm. Vilcea. Lucrările de construcție au început în anul 1969 și la data de 1 ianuarie 1970 serviciile divine au început să se țină aci, clădirea cu anexele ei a fost complet gata în octombrie 1973.

Sala de Cult are o lungime

de 25 m. o lățime de 7 m. cu o capacitate de 300 de locuri.

Aducem cu această ocazie mulțumirile noastre lui Dumnezeu, autorităților și frățietății pentru posibilitatea înfăptuirii acestor lucrări, pe care să le păstrăm, să le îngrijim și să venim smeriți a ne închina lui Dumnezeu, conform convingerilor noastre religioase.

EXEMPLULUI PERSONAL

„Și la aceasta ați fost chemați fiindcă și Hristos a suferit pentru voi și v-a lăsat o pildă ca să călcați pe urmele Lui“

1 Petru 2,21

Una dintre marile nevoi ale familiei, bisericii și a societății chiar, este nevoia de bărbați și femei cu o înaltă ținută morală, care să determine prin viața și exemplul lor puternice influențe spre bine. Dorința lui David (Ps. 12,1) era ca numărul oamenilor de bine să fie cât mai mare, deoarece cu cât aceștia erau mai numeroși cu atât familia și biserica era mai puternică și mai fericită. Au existat perioade de timp, când asemenea oameni erau greu de găsit. Despre Diogene marele înțelept al Greciei antice ni se spune că umbla ziua în amiaza mare cu un felinar aprins ca să caute un om de caracter și nu-l găsea. Astăzi când avem ocazia să învățăm și să primim o educație multilaterală, este posibil ca oamenii de caracter să fie cât mai mulți. Este bine să crească numărul celor care au multă cunoștință, dar o mai mare nevoie este de cei care pun în practică cunoștințele lor și trăiesc o viață exemplară.

Un cugetător ne spune: „Să nu căutați a face pe om mai bun prin rațiune, ci prin exemplu. Să nu credeți că puteți trezi dragostea decât prin dragoste. Fiți ceiace vreți să fie ceilalți. Viața voastră, iar nu cuvintele voastre să fie o predică. Cuvintele te învață, exemplele te pun în mișcare, iar un exemplu nobil face ușoare faptele anevoioase“. Căci „Cuvintele zboară, exemplele rămân. Un

exemplu e mai mult decât o regulă. Este o învățătură prin fapte. Este o lecție fără cuvinte, care explică adeseori mai bine decât o poate face limba“.

Omenirea este datoră față de cei care prin exemplul vieții lor de muncă și sacrificiu au îmbogățit tezaurul ei cu fapte nemuritoare. Cu toate că ei nu mai sînt printre cei vii, totuși pilda vieții lor continuă să trăiască însușindu-se în bine pe toți cei doritori de asemenea fapte. Eroii ai binelui ca Dr. D. Livingstone care și-a consacrat și jertfit viața pe continentul Africii; Doctorul Albert Schweitzer care a înființat leprozeria din Lambarene-Africa pentru alinarea celor suferinzi, și și-a încheiat viața tot acolo și mulți alții care s-au făcut de folos întregii omeniri.

În Sfînta Scriptură găsim descrisă viața a multor bărbați credincioși a căror caractere strălucesc pînă la noi și au devenit exemple vrednice de urmat.

Iov strălucește prin răbdarea sa, cu care a suportat suferințele prin care a trecut.

Abraam prin credința și ascultarea sa desăvîrșită stă în fruntea tuturor bărbaților de credință și a ajuns să fie numit prietenul lui Dumnezeu. Prin faptul că a ascultat de glasul poruncii divine chiar cînd era vorba de jertfirea fiului Său, el s-a asemănat lui Dumnezeu Tatăl, care a jertfit pentru noi pe unicul Său Fiu.

Moise vrednic conducător în Izrael și port-vocea lui Dumnezeu, a fost recunoscut ca cel mai blind om de pe fața pămîntului. Cu el s-a împlinit fericirea a 3-a care spune: „Fericite de cei blînzi căci ei vor moșteni pămîntul“. Mat. 5,5.

Iosua a dat dovadă de curaj și Dumnezeu i-a îngăduit să intre în Canaanul făgăduit.

Daniel și tovarășii săi au dovedit credincioșie și statornicie față de porunca lui Dumnezeu și pentru că ei au onorat pe Cel Preainalt și El i-a onorat. Astfel s-a împlinit cu ei cuvîntul Scripturii: „Cînd sînt plăcute Domnului căile cuiva îi face prieteni chiar și pe vrăjmașii lui“. Prov. 16,7. „De aceea oricîcine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri“. Mat. 10,32.

Ioan Botezătorul a fost numit de Domnul Hristos ca cel mai mare dintre proroci. Tot El vorbește despre Ioan ca fiind „o lumină“ Ioan 5,35. Oare ce l-a făcut să fie mai mare între proroci și „o lumină“? El a strălucit prin umilință. Prin această virtute rar întilnită la muritori el a fost un adevărat sol al lui Dumnezeu care a pregătit calea înaintea Mîntuitorului.

Pe apostolul Pavel l-a caracterizat zelul pentru a face cunoscut iubirea fără margini a

(continuare în pag. 16)

DOCTRINA BIBLICĂ DESPRE SFÎNTA TREIME

In capitolele unu și doi ale epistolei către Evrei sînt amintite adesea cele trei persoane ale dumnezeirii, sau Sfînta Treime. Pentru că în prezentarea noastră ne vom mai referi adesea la persoanele dumnezeirii, vom căuta să prezentăm învățătura Scripturii cu privire la Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt.

Biblia, în timp ce nu dă o definiție metafizică a UNITĂȚII spirituale a lui Dumnezeu, prezintă totuși esențiala concepție monoteistă, aceasta în opoziție cu toate formele de politeism; și subliniază de asemenea capacitatea credinciosului de a înțelege ideea de închinare și ascultare (Ioan 17,3; 1 Cor. 8,6). Biblia învață de asemenea în mod clar că persoana adorată a Domnului Hristos, cînd este considerată în totalitatea naturii Sale, este în adevăr divină, Dumnezeu în sensul cel mai absolut (Ioan 1,1-18; 1 Ioan 5,20; Rom. 1,3,4; 9,5; Tit 2,13).

Există totuși un sens în care Domnul Hristos prezentat în Biblie, în timp ce în mod esențial este divin, fără îndoială este în același timp DISTINCT și SUBORDONAT — SUPUS lui Dumnezeu Tatăl. El este amintit și numit în mod frecvent Fiul al lui Dumnezeu, ca primul născut al Tatălui, fiind trimis de către Dumnezeu Tatăl în această lume, spre a face voia lui Dumnezeu Tatăl. El niciodată nu este confundat cu Tatăl și niciodată nu li ia locul. „Tatăl Meu” este o expresie ce era foarte des pe buzele Lui. El nu numai că se ruga Tatălui, dar El se declară pe Sine ca făcînd totdeauna lucrurile ce erau plăcute Tatălui (Ioan 8,29). El a spus Mariei Magdalena, după înălțarea Sa: „Nu mă ținea”, i-a zis Isus; „căci încă nu M-am suit la Tatăl Meu. Ci du-te la frații Mei, și spune-le că mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și

Dumnezeul vostru” (Ioan 20,17). De asemenea El a spus ucenicilor Săi în camera de sus, chiar înaintea morții Sale: „Mă duc la Tatăl; căci Tatăl este mai mare decît Mine” (Ioan 14,28 u.p.). Nu există nici o dificultate în a găsi în lucrarea Sa o abundență de referințe la Dumnezeu Tatăl ca fiind cele mai multe cazuri DISTINCT și SUPERIOR față de El și deci cuprinzînd ideea subordonării Sale.

Același fapt apare în scrierile apostolului Pavel către Corinteni: „Și voi sinteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu” (1 Cor. 3,23). El le spune de asemenea: „Dar vreau să știți că Hristos este Capul oricărui bărbat; că bărbatul este capul femeii, și că Dumnezeu este capul lui Hristos” (1 Cor. 11,3). Mai departe el spune acestei biserici: „Și cînd toate lucrurile li vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în toți” (1 Cor. 15,28). Ni se spune că Dumnezeu a „înviat din morți pe Hristos și l-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești”. De asemenea că „Dumnezeu l-a înălțat nespus de mult, și l-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume” (Efes. 1,20; Fil. 2,9). Aceste pasagi biblice și altele asemănătoare fac — fără nicio îndoială o distincție între Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Hristos, subliniînd în dreptul lui Dumnezeu Tatăl o notă de superioritate care implică subordonarea din partea Domnului Hristos. Niciodată n-a fost subliniată o astfel de superioritate în dreptul Domnului Hristos în legăturile Lui cu Dumnezeu Tatăl.

Aceste realități — și anume absoluta unitate a dumnezeirii, excluzînd toată gama de zei, ab-

CĂTRE EVREI

soluta divinitate a Domnului Isus Hristos și subordonarea Sa în unele cazuri lui Dumnezeu Tatăl, când toate acestea sînt luate la un loc, au condus pe teologi să considere problema care se referă la metoda de a le armoniza. Ce trebuie oare spus cu privire la acest punct? Următoarele observații ne sînt date ca răspuns:

1. Toate cele prezentate mai sus se bazează pe una și aceeași autoritate și deci, nici una nu poate fi respinsă, fără a respinge această autoritate sau să interpretezi greșit limbajul folosit.

2. Biblia în timp ce înregistrează faptele, nu admite nici un fel de APARENȚĂ lipsă de armonie între ele și nici nu dă — în termeni consacrați — nici un fel de teorie pentru armonizarea lor. Într-o grupă de pașii noi avem prezentată unitatea dumnezeirii; în altă grupă, absoluta divinitate a Domnului Hristos; iar în alta, o distincție între Dumnezeu Tatăl și Domnul Hristos, și subordonarea ultimului față de primul; nu se observă nici un efort mai mic unul din citatele de mai sus, sau în altă parte în Biblie, de a armoniza diferitele citate. Problema stă astfel în chiar Cuvîntul lui Dumnezeu și dacă creștinii trebuie să-și limiteze gîndurile numai la ceea ce spune Cuvîntul atunci ei niciodată nu vor ridica vreo întrebare curioasă în legătură cu subiectul, care este, poate calea cea mai bună de urmat.

3. Nu este necesar, avînd în vedere sfințirea și mîntuirea, de a ne deda la speculații cu privire la acest punct, sau să știi absolut tot ceea ce teologii au gîndit și spus în legătură cu această problemă. În problemele de teologie, noi considerăm că este suficient a lua în considerație ceea ce Biblia spune, așa cum citim în ea, și să credem

ceea ce găsim scris, oprindu-ne acolo unde se oprește și ea (Deut. 29,29).

4. Dacă — totuși — așa cum unii sînt înclinați a face, noi ne angajăm în a explica diferențele declarații ale Sf. Scripturi cu privire la acest subiect, atunci nu trebuie — pe de o parte — să adoptăm vreo teorie a Treimii Divine, în care divinitatea Domnului Hristos constituie un element ce implică presupunerea existenței a trei dumnezei în loc de unul, iar pe de altă parte, nu trebuie să adoptăm vreo teorie cu privire la unitatea lui Dumnezeu, sau cu privire la Domnul Hristos, care în mod logic ar exclude divinitatea Fiului lui Dumnezeu. Toate declarațiile Sf. Scripturi trebuie să fie acceptate de cei credincioși ca fiind adevărul revelat, indiferent de punctul de vedere pe care în mod tacit îl prezintă. Căci adevărul în totalitatea lui rezidă în suma învățăturilor divine considerate în mod colectiv.

Arienii care consideră pe Domnul Hristos ca fiind ceva mai mult decît uman, dar mai prejos decît divin și de asemenea Socinienii, care îl consideră un simplu om, sînt greșiți atunci cînd în aceste pasagi care prezintă supunerea Sa față de Tatăl, găsesc motive de controversă, sau cînd nu dau considerația cuvenită citatelor care prezintă absoluta lui divinitate. Ei de asemenea nu primesc ca inspirat întregul raport al Scripturilor cu privire la Domnul Hristos. Acest fapt îi aduce și pe unii și pe alții la concluzii false și nicidecum identice. Domnul Hristos nu este, așa cum afirmă Socinienii, un simplu om, și în natura Lui slăvită, El nu este așa cum declară Arienii, ceva mai prejos decît divin. El este Hristos, fiind în același timp atît divin cît și uman și deci, este pe bună drep-

tate considerat a fi DUMNEZEU-OM. Oricît de mare poate fi acest mister, el este fără îndoială, în conformitate cu învățăturile Sale și acelea ale apostolilor.

5. Supunerea Domnului Hristos, așa cum este descoperită în Sf. Scriptură ne este prezentată în mod adecvat, referindu-se nu numai la natura Sa umană. Este adevărat că, în această natură, în acest trup, El era o ființă creată și dependentă și din acest punct de vedere, asemeni rasei a cărei naturi Și-a asumat-o; și totuși declarația Bibliei extinde supunerea Sa atît la natura Sa divină, cît și la natura Sa umană. Apostolul Pavel ne spune că Dumnezeu, „a făcut toate lucrurile... prin Isus Hristos“ (Efes. 3,9.11.), și că El (Domnul Isus Hristos) este persoana sau agentul prin care El (Dumnezeu) „a făcut și veacurile“, sau „lumile“ după cum spun alte traduceri (Evrei 1,2). Nici unul din textele de mai sus nu poate avea legătură cu natura umană a Domnului Isus și cu toate acestea, în amîndouă, Dumnezeu este reprezentat ca acționînd în și prin Domnul Hristos și că El, Domnul Hristos este reprezentat ca fiind mijlocul prin care se realizează lucrările la care se face referire. Astfel, Dumnezeu este descris de asemenea ca trimițînd pe Fiul Său în lume, dînd pe „Singurul Său Fiu“ pentru mîntuirea celor păcătoși și nu cum ar fi ceva natural ființei noastre de a cruța pe Fiul Său, căci El „n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți“ (Gal. 4,4; Ioan 3,16; Rom. 8,32). Aceste texte implică faptul că Fiul Său, care nu este altul decît Domnul Hristos în persoană, a existat înainte de întruparea Sa, și că, existînd mai dinainte, El a fost trimis, a fost dăruit și nu cruțat ci a fost dat de către Dumnezeu

Tatăl. Actul acesta care a fost semnat de Dumnezeu Tatăl, consacrand astfel „pe Fiul Său“ lucrării de răscumpărare a celor păcătoși se referă la Fiul ca existând mai dinainte de a-și asuma natura noastră omenească în persoana lui Isus din Nazaret, presupunând ca existente în Dumnezeu Tatăl unele atribute de superioritate, atunci când face acest dar, atunci când consacră pe Fiul Său acestei lucrări.

Prin apostolul Pavel cunoaștem de asemenea că atunci când Fiul Său S-a întrupat pe pământ, și în consecință a fost înălțat în ochii și considerația cerului, El avea puse toate lucrurile la picioare: „Dumnezeu în adevăr, a pus totul sub picioarele Lui... și când toate lucrurile îi vor fi supuse, atunci chiar și Fiul se va supune Celui ce l-a supus toate lucrurile, pentru ca Dumnezeu să fie totul în tot“ (1 Cor. 15,27-28). Acest fapt implică o subordonare din partea Fiului, față de Dumnezeu Tatăl, și această subordonare, indiferent care ar fi natura ei, se referă în mod clar la o natură mult mai înaltă, mai slăvită a Domnului Hristos, și nu se referă în mod simplist la natura Sa omenească. În această natură slăvită El a coborât în valea umilinței și în această natură „Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult“ (Filip. 2,9).

Când Domnul Hristos după învierea Sa, a dat ucenicilor Săi însărcinarea, mandatul trimiterii lor, El le-a spus: „Toată puterea mi-a fost dată în cer și pe pământ“ (Mat. 28,18). Expresia greacă tradusă aici cu „putere“ înseamnă «autoritate» și Domnul Hristos vorbește aici de această autoritate, ca fiind ceva ce l-a fost atribuit, l-a fost dat. De cine a fost El oare delegat sau împuternicit? În mod evident de către Dumnezeu Tatăl fapt despre care Domnul Hristos spune cu o altă ocazie: „Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu (Mat. 11,27), iar în alt pasaj al Sf. Scripturi găsim următoarele gânduri: „Tatăl iubește pe Fiul, și a dat toate lucrurile în mâna Lui“ (Ioan 3,35).

Aceste texte ale Sf. Scripturi luate la un loc, ne arată faptul că subordonarea lui Hristos față de Dumnezeu Tatăl, așa cum ne este înfățișată în Biblie, nu se limitează numai la natura Sa omenească, ci se extinde de asemenea — în unele sensuri — și la natura Sa slăvită, dincolo de cea omenească, natura Sa divină. Acesta este sensul și înțelegerea pe care comentatorul Dr. Meyer o are atunci când se ocupă de textul: „Voi sinteți ai lui Hristos, iar Hristos este al lui Dumnezeu“ (1 Cor. 3,23). El spune că în mod categoric în Natura Sa divină Domnul Hristos este — după cum spune Pavel — Fiul lui Dumnezeu și deci nu li este subordonat numai datorită naturii Sale omenești.

6. Concluzia pe care o tragem din toate referințele Sf. Scripturi luate laolaltă, este aceea că în Treimea Divină (Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt), există unele distincții esențiale în ceea ce privește existența și activitatea, în virtutea cărora despre Domnul Hristos în mod propriu se vorbește ca fiind subordonat lui Dumnezeu Tatăl, și de asemenea ca fiind divin și egal cu Dumnezeu Tatăl în putere și slavă, iar această distincție, oricare ar fi natura ei nu vine în conflict cu doctrina unității divine așa cum este prezentată de Biblie. Faptul acesta, în legătură cu Persoanele Treimii Divine, se prezintă în marele plan de mântuire a neamului omenesc. În acest plan, Dumnezeu este adus înaintea gândirii noastre sub titlurile personale de TATĂL, FIUL ȘI DUHUL SFÎNT, cu deosebiri în slujba, relațiile și acțiunile față de cei păcătoși. Titlurile și importanța lor specială, așa cum sînt folosite în Sf. Scripturi, nu se interpătrund. Termenul de „Tată“ nu este niciodată aplicat Fiului, iar termenul de „Fiu“ nu este niciodată aplicat Tatălui. Fiecare titlu are propria și permanenta lui aplicare, și propriul lui sens și folosire.

Distincția astfel prezentată în Biblie stă la baza doctrinei unui

TRI-PERSONAL, TRIEIMEA DIVINĂ... Această doctrină, așa cum este observată și definită de cei ce o au ca o dogmă, nu este un sistem triteist, sau o doctrină a trei Dumnezei... ci este doctrina unui singur Dumnezeu, subzistind și acționind în trei persoane, cu specificarea faptului că termenul de „persoană“ deși poate cel mai bun termen ce poate fi folosit de noi, nu trebuie, atunci când este folosit în legătură cu persoanele dumnezeirii, înțeles în vreun sens ce ar fi inconsecvent și nepotrivit cu unitatea Treimii Divine și în consecință, nu trebuie înțeles în sensul obișnuit în care el este aplicat nouă oamenilor. Trinitarianismul Biblic nu este triteism. Expresia încearcă numai să înfățișeze — cum poate mai bine — ceea ce consideră ca fiind învățătura Sf. Scripturi.

Mintuitorul nostru, prezentînd formula ce trebuie să fie folosită la botez, arăta că cei ce se converteau la creștinism trebuiau să fie botezați „în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt“ (Mat. 28,19). Aici avem elementul distinct al trinității în cele trei nume ale dumnezeirii și în timp ce aceasta implică un fel de distincție între persoanele astfel înfățișate, limbajul le plasează pe toate la același nivel al divinității. Formula botezului, așa cum a fost dată de Domnul Hristos, este un puternic argument în favoarea acestei distincții; și totuși nici un trinitarian n-a înțeles vreodată pe Hristos afirmînd sau implicînd ceva ce este inconsistent cu unitatea esențială a dumnezeirii.

Apostolul Pavel credea în unitatea dumnezeirii și totuși în epistola sa către Efeseni el spune: „Căci prin El (Hristos) și unii și alții atît iudeii cît și neamurile avem intrare la Tatăl (Dumnezeu), într-un Duh“ (Duhul Sfânt). Ef. 2,18. Aici avem o reprezentare a acestei tri-personalități. Există o deosebire, o diferențiere în ceea ce privește această „intrare“ acest „acces“ între personalitățile menționate mai sus. Accesul sau intrarea se realizează PRIN (în) numele Celui amintit primul, La cel de al

doilea, INTR-UN DUH. Doctrina Trinității, se poate de fapt, deduce din Sf. Scriptură, și numai în mod incidental este aici prezentată ca existând în concepția apostolului. În adevăr, elementul trinității, într-un sens ce nu constituie o contradicție a unității esențiale, este în mod clar învățat de Sf. Scripturi, cu referire la Dumnezeu.

Adezea, această trinitate nu apare așa cum pretind cei ce susțin teoria Sabeliană, a fi o simplă manifestare întreită a lui Dumnezeu, deci cineva care îi vorbea despre El ca fiind Creator, Autoritate morală și Conducător al lumii. O astfel de teorie nu exprimă în mod real adevăratul sens al limbajului Bibliei și deci nu poate fi aplicată fără primejdia de a-l reda fie tautologic, fie absurd. Noi putem spune despre un om că el este un tată, un cetățean și în același timp un judecător; totuși nimeni de bună credință, dacă este familiarizat cu Sfinta Scriptură, nu va spune că aceasta este analogă folosirii titlurilor — Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, așa cum sînt folosite în Sf. Scriptură cu referire la Dumnezeu. Aceste titluri, așa cum se prezintă ele, se înfățișează ca avînd un caracter personal și în adevăr așa sînt folosite. Singura rațiune pentru care ele trebuie să fie calificate a fi folosite în acest mod, reiese din faptul că unitatea dumnezeirii este de asemenea descoperită în Biblie. Dacă triteismul ar fi doctrina acestei cărți, atunci aceste titluri, aceste nume, fără nici o rezervă trebuie în mod just să exprime acest fapt.

7. Toate eforturile noastre de a explica și înțelege în amănunt natura exactă a distincției în virtutea căruia Dumnezeuul Bibliei este în unele situații TRI-PERSONAL, și în virtutea căruia Domnul Isus, în timp ce este în mod esențial divin, este totuși în unele situații subordonat lui Dumnezeu Tatăl, se încheie fără rezultate categorice și în consecință este mai bine ca pe această temă să fim mai puțin speculativi. Subiectul în discuție trebuie considerat printre lucrurile pe care noi pă-

cătoșii nu le vom putea cunoaște în totul și cu care nu trebuie să ne complicăm (Deut. 29,29).

Teoria „Eternei generări a Fiului de către Tatăl“, cu teoria înrudită a eternei purcederi a Duhului Sfânt de la Tatăl“, sau de la Tatăl și Fiul, în timp ce este dificilă chiar de înțeles, și în timp ce, în cel mai bun caz, nu este decît o speculație, un efort de a fi înțelept, nu numai că este mai pe sus de ceea ce este scris, ci de asemenea este sub posibilitățile noastre de cunoaștere. Este tot atît de mult un mister, ca și misterul pe care caută să-l explice, căci de fapt... nu explică nimic.

De asemenea, teoria unei întreite conștiințe a întreitului Dumnezeu — o conștiință a lui Dumnezeu Tatăl, o alta și o conștiință diferită pentru Dumnezeu Fiul și o a treia și o conștiință de asemenea diferită pentru Dumnezeu Duhul Sfânt, este o altă speculație despre care nu știm, și cel puțin în această lume nu vom ajunge niciodată să cunoaștem în mod suficient fie a afirma, fie a nega aceasta. Modul exact în care treimea divină este un fapt, o realitate, este și trebuie să fie pentru noi o taină desăvirșită în sensul totalei noastre ignoranțe cu referire la acest punct. Pentru a crede cele ce ne sînt descoperite, nu trebuie, nu este absolut obligatoriu să avem înțelegerea acestui fapt.

8. Doctrina Creștină a Sfintei Treimi — dacă, în ceea ce privește elementele ei, este luată în mod colectiv sau separat — departe de a fi o dogmă seacă, nepractică și nefolositoare, se adaptează singură condițiilor și nevoilor celor păcătoși. Apostolul Pavel spune eșesenilor că „este un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre“ și apoi adaugă faptul că: „este un singur Domn“, Isus Hristos, legând de El „o singură credință, un singur botez“, ca apoi ajungînd la apogeul gîndului său să adauge iarăși că este „un singur Dumnezeu și Tatăl al tuturor, care este mai pe sus de toți și care este în toți“. Efes. 4,4.6.

9. Care minte sau inimă creștină va obiecta față de această declarație referitoare la Sfinta Treime?

Credincioșilor din Corint, apostolul le spune: „Harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu, și împărtășirea Sfintului Duh, să fie cu voi cu toți. Amin (2 Cor. 13,14). Cine poate găsi oare vreo greșală, vreo eroare în legătură cu Treimea dumnezeirii așa cum este înfățișată în rugăciunea aceasta de binecuvîntare? Aceleiași biserici el îi spune: „Totuși pentru noi nu este decît un singur Dumnezeu: Tatăl, de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi, și un singur Domn: Isus Hristos, prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi“ (1 Cor. 2,6). Expresia „de la care vin toate lucrurile și pentru care trăim și noi“, este cu referire la „un singur Dumnezeu: „Tatăl“, iar expresia: „prin care sînt toate lucrurile și prin El și noi“, este rostită cu referire la: „un singur Domn: Isus Hristos“, aceste expresii diferă unele de altele și această deosebire implică o distincție între Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus Hristos. Dumnezeu Tatăl apare ca fiind sursa inițială, iar Domnul Hristos apare ca fiind mijlocul, unealta prin care se realizează. Tot astfel apostolul Pavel spune eșesenilor: „Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos“ (Efes. 4,32). Aici iertarea vine de la Dumnezeu, care este una din persoanele dumnezeirii; dar ea, iertarea vine „în“ sau cum spun alte traduceri „din pricina lui Isus Hristos“, prin Isus Hristos, care este o altă personalitate a Sfintei Treimi. Oare cineva (dintre cei ce cred) are de obiectat ceva împotriva acestei doctrine așa cum este ea prezentată? Cine este oare acela care este dispus să minimalizeze această realitate atunci cînd cere Tatălui iertare prin Domnul Isus Hristos?

Adevărul este însă acela că Dumnezeu Tatăl în această poziție a PRIMATULUI Său, așa

cum este prezentat în Sfânta Scriptură, și Dumnezeu Fiul în lucrarea Sa de răscumpărare și mântuire atribuită Lui tot în Sfânta Scriptură, și Dumnezeu Duhul Sfânt în slujba Sa de regenerare și sfințire — fie că este considerat în mod colectiv ca un Dumnezeu, sau separat în legăturile fiecăruia în lucrarea de mântuire a celor păcătoși, Ei sînt în mod real omniprezenți, și aparțin planului general de salvare a celor păcătoși. În acest plan nu există nimic fără de valoare, nimic care să nu fie adaptat nevoilor noastre vizibile.

Simplitatea credinței creștine, atunci cînd se gîndește la aceste nevoi și contemplă și Trinitatea divină, așa cum se găsește prezentată în Sf. Scriptură, nu întîmpină nici o dificultate în ceea ce privește doctrina. Ea este o lumină pentru gîndurile sale și o minunată putere în experiența sa. Mulțumit, satisfăcut cu faptele revelate și folosindu-le în mod spiritual, el nu găsește în aceasta nici o greutate. El nu va încerca să analizeze în mod metafizic pe Dumnezeu Căruia I se închină, ci mai degrabă gîndește la El așa cum este prezentat în cuvîntul Său și totdeauna va putea să-și alătore glasul rostind :

— Lăudați pe Dumnezeu, de la care se revarsă toate binecuvîntările.

— Lăudați-L, toate creaturile de aici de jos, de pe pămînt.

— Lăudați-L, sus în ceruri voi oști cerești.

— Lăudați pe Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt.

Numai atunci cînd oamenii credinței se avîntă în speculații în afară de învățăturile clare ale Sfîntei Scripturi și caută a fi mai înțelepți decît pot fi, numai atunci apar dificultățile priceperii acestor lucruri, și aceasta constituind o muștrare a propriei lor încumetări. În acest caz o doctrină așa de minunată devine motivul perplexității lor și-i tirăște în confuzia propriei lor progeneraturi.

De ceea ce unii ca aceștia au nevoie, este de a crede mai mult și a se lansa mai puțin în speculațiuni.

D. POPA

VALOAREA EXEMPLULUI PERSONAL

(urmare din pag. 11)

Mîntuitorului față de toți cei păcătoși. Efectul lucrării sale și a spiritului său de sacrificiu i-a dat titlul binemeritat de marele apostol al neamurilor.

S-ar putea să amintim și alte exemple, dar cel mai mare exemplu pentru noi credincioșii care a strălucit cu maximă intensitate a fost Domnul Isus Hristos. El constituie Modelul nostru desăvîrșit și permanent, pe care Să-l copiem zi de zi pînă vom ajunge la plinătatea caracterului Său.

Dacă bărbații de credință au excelat îndeosebi în cîte o virtute pentru care au fost lăudați, atunci despre Domnul Hristos se poate spune că atunci cînd a fost pe pămînt El a demonstrat prin viața Sa fără greșală toate virtuțile. De aceea, apostolul Pavel ne prezintă pe Domnul Hristos ca Model cînd dă îndemnul : „Călcați pe urmele mele, intrucît și eu calc pe urmele lui Hristos“. 1 Cor. 11,1. El arată spre acele urme din viața sa, care se potrivesc în totul cu caracterul lui Hristos.

Noi avem nevoie ca în fiecare zi din viață să călcăm pe urmele lui Hristos ca astfel să ne fie atribuită neprihănirea Lui, iar caracterul Său să devină caracterul nostru.

Îndemnul apostolului Pavel de a călca pe urmele Domnului trebuie să-l înțelegem ca în fiecare zi să avem această experiență a părtașiei noastre cu El, ca astfel să primim neprihănirea Sa.

Ținta urmării exemplului Domnului Hristos poate fi considerată ajunsă, numai atunci cînd și noi la rîndul nostru, am devenit niște exemple bune pentru alții. Apostolul Pavel ajunsese la această țintă, deoarece el îndemna ca să „călcăm pe urmele lui“ și argumentul cel mai puternic îl explică în continuare „Căci și eu calc pe urmele lui Hristos“, adică nu era deosebire între viața lui și a lui Isus. Iar în

Galateni 2,20 el spune : „...nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine...“.

Cuvîntul inspirat ne spune : „Caracterul se arată nu prin faptele bune sau rele de la anumite ocazii, ci prin tendința continuă manifestată în faptele și cuvintele noastre zilnice. Este adevărat, că este cu puțință o corectă purtare exterioră și fără puterea înnoitoare a lui Hristos. Dorința după influență și plăcere poate determina pe cineva la o viață ordonată. Respectul de sine însuși, face pe unii să evite săvîrșirea pe față a ceea ce este rău. Chiar o inimă egoistă poate din asemenea motive să facă multe fapte bune. De unde să știm atunci cum stăm noi în privința aceasta ? Iată un gînd care ne dă răspunsul : „A cui este inima noastră ? Cu cine se ocupă cugetele noastre ? Despre cine ne place să vorbim mereu ? Spre cine sînt îndreptate cele mai calde sentimente și cele mai bune puteri ale noastre ? Dacă sîntem ai lui Hristos, atunci cugetele noastre sînt la El și cele mai plăcute simțămînte ale noastre sînt îndreptate spre Dînsul. Tot ce avem și ce sîntem noi, atunci este consacrat Lui. Atunci dorim să purtăm chipul Lui, să respirăm Spiritul Lui, să facem voia Lui, și să fim bineplăcuți Lui în toate.

„Cei care ajung făpturi noi în Hristos dau pe față roadele Spiritului : „Iubire, bucurie, pace, îndelungă răbdare, inimă bună, credință, blîndețe, înfrînare“. Gal. 5,22.23. Ei nu se vor mai potrivi pe viitor releur de mai înainte și prin credința în Fiul lui Dumnezeu, vor călca de aproape pe urmele Lui, dînd pe față caracterul Său“.

În Sfînta Scriptură găsim și exemple negative. Aceste exemple au fost scrise spre învățătura noastră și nu pentru a fi urmate : purtarea lui Cain, care din cauza invidiei s-a răz-

bunat pe fratele său Abel, o-morindu-l; lâcomia lui Lot din care cauză era să ardă odată cu Sodoma; neascultarea lui Saul, care n-a respectat întocmai Cuvîntul Domnului atunci cînd a adus jertfă; păcatul lui David care i-a adus rușine lui și necaz familiei sale prin călcarea poruncii a șaptea; trădarea lui Iuda și minciuna lui Anania și Safira, etc. toți aceștia prin greșelile lor au ajuns exemple negative și deși în general sînt condamnate aceste fapte, există totuși mulți urmași ai greșelilor și păcatelor lor. Chiar dacă unii scuză păcatele lor ascunzîndu-se după aceste exemple, totuși înaintea lui Dumnezeu asemenea scuze și motivări nu sînt luate în considerație. De ce aceste persoane n-ar urma exemplul lui Samuel, care a fost ascultător sau al lui Ieremia care a rămas statornic principiilor chiar dacă a fost aruncat în groapa cu noroi? A nu trăi ca exemple de sfințenie în raport cu măsura cunoașterii lui Dumnezeu — această însemnează în primul rînd că păcătuiți și în al doilea rînd că desconsiderăm pe Domnul Hristos prin faptul că nu-I urmăm exemplul.

Pentru a trăi după exemplele bune și pozitive, trebuie voință, hotărîre și putere spirituală. Această putere a Duhului lui Dumnezeu poate fi dată tuturor acelor care o cer prin rugăciune stăruitoare, tuturor acelor care sînt gata să asculte și în umilință se lasă călăuziți de puterea dumnezeiască, care dă biruința. De aceea să folosim cu multă consacrare aceste ocazii de rugăciune cînd să cerem de la Dumnezeu în mod stăruitor ca El să ne dea puterea Duhului Său cel Sfînt.

Problema care se pune foarte serios este aceea a influenței rele, care rezultă dintr-o purtare rea. Domnul Hristos a zis ucenicilor: „Este cu neputință să nu vină prilejuri de păcătui-re; dar voi de acela prin care vin“. Luca 17,1.

Asemenea influențe cu urmări rele pot fi întîlnite în familie precum și în Biserică. Avem însă datoria să împiedicăm dezvoltarea acestor rele.

Cuvîntul Inspirat ne spune: „Noi sîntem tot atît de răspunzători pentru răul, pe care l-am fi putut împiedica prin exercitarea autorității părintești sau spirituale, ca și cînd am fi comis noi înșine fapta“.

Familia trebuie să devină o influență bună, atît pentru membrii ei cît și în afară.

„Cea mai bună piatră de încercare a creștinismului într-o familie este caracterul, care se naște prin influența acesteia. Faptele vorbesc mult mai lămurit decît cele mai precise mărturisiri de credință. Dar oricît de mare ar fi relele necredincioșiei părintești în orice împrejurare, totuși de zece ori mai mari sînt relele, dacă ele există în familiile acelor care sînt chemați să poarte răspunderi... Ei duc pe mulți în rătăcire prin exemplul lor rău, și vina lor e mare“.

Dacă fiecare tată, sau mamă împreună cu copiii lor și-ar lua ca țintă să fie un exemplu bun în familie și în afară, valoarea căminurilor creștine ar crește și ar deveni cuiburi de fericire și bucurie, iar viața edenică a comunicării cu Dumnezeu Tatăl va coborî în acele căminuri.

Biserica, împreună cu slujitorii și membri ei trebuie să fie un exemplu în toate privințele. Dumnezeu are o biserică pe pămînt, pe care El o iubește și a dat pe Domnul Hristos ca jertfă pentru ea, cu scopul ca ea să reprezinte caracterul Lui. Puterea de susținere prin Duhul Sfînt îi poate fi dată numai în măsura în care slujitorii și membrii ei trăiesc în conformitate cu Cuvîntul Său potrivit poruncilor Lui. Este știut că în ce privește viața spirituală și sfință, nu poate fi manifestată decît prin puterea Duhului Sfînt. Nici Domnul Hristos Care este Intemeietorul ei, n-a putut fi Biruitor decît prin primirea acestei puteri pe care a dat-o Tatăl. Scriptura spune: „...Lui Dumnezeu I-a dat Duhul Sfînt fără măsură“. Această măsură de binecuvîntare a Tatălui trebuie să fie Bisericii și membrilor ei ca să poată fi biruitori asupra oricărui păcat ce i-ar vesteji

viața ei și ar face-o fără de putere în influență.

Este foarte regretabil că în decursul istoriei bisericii, prin faptele slujitorilor și membrilor i-a fost umbrită viața și chemarea ei, iar lui Dumnezeu I s-a adus dezonoare. Faptul acesta ne face să înțelegem că atunci cînd noi ca membri și ca sujectori greșim, sau stăruim în faptele noastre rele, influența ei este știrbită și ea este dezonorată.

Dumnezeu dorește ca Biserica să ajungă desăvîrșită și să se înfățișeze înaintea Lui, slăvită, fără pată, fără zbîrcitură sau altceva de felul acesta, ci sfință și fără prihană“. Efes. 5,27.

Biserica nu poate fi mai mult decît sînt membrii și slujitorii ei. De aceea trebuie să ne străduim ca să-I facem cinste și să ne fie scump numele ei, ca în felul acesta să putem onora pe Dumnezeu care a întemeiat-o.

„Urmașii lui Hristos trebuie să fie mai mult decît o lumină. Isus spune tuturor acelor care poartă Numele Său: Voi v-ați dat Mie, și Eu v-am dat lumii ca reprezentanți ai Mei. După cum Tatăl M-a trimis pe Mine în lume, tot așa — zice El — i-am trimis și Eu pe ei în lume. După cum Hristos este mijlocul pentru descoperirea Tatălui, tot așa și noi trebuie să fim mijlocul pentru descoperirea lui Hristos. Chiar dacă Mîntuitorul nostru este marele Izvor pentru lumină, să nu uităm că El este descoperit prin cei credincioși. Binecuvîntările lui Dumnezeu sînt revărsate prin uneltele omenești. Hristos însuși veni în lume ca Fiu al Omului. Biserica Domnului Hristos, fiecare ucenic al Mîntuitorului, este mijlocul hotărît de cer pentru descoperirea dragostei lui Dumnezeu față de cei păcătoși.

Fie ca rezultatul rugăciunilor noastre cu această ocazie să facă din noi, din fiecare, din familiile noastre, din Biserica Sa, influențe binefăcătoare, pline de binecuvîntare pentru toți semenii noștri.

AL. DELEA

Cînd inima este mulțumită și satisfăcută în dorințele și năzuințele ei intime și legitime, atunci ea este liniștită și plină de pace. Iar ființa întregă este năpădită de un simțămînt de bucurie și fericire, care este greu de exprimat. În împrejurări de felul acesta, este numai normal ca, din partea unei asemenea persoane, să se audă numai cuvinte de laudă, de mulțumire și de recunoștință sinceră și caldă. Ochii îi sînt senini, fața îi este luminată, și întreaga ființă pare scăldată într-o atmosferă cerească, atmosferă serafică.

Psalmistul în asemenea împrejurări spunea despre sine: „sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil care stă lângă mama sa“. Ps.131.

Așa fusese ucenicii cu învățătorul lor ceresc. La chemarea Lui divină, ei lăsase totul și îl urmasă. Au avut ocazia să-L asculte fericiți timp de trei ani și jumătate. Pe zi ce trecea, ei se simțeau tot mai atașați de El, și tot mai atrași de inima lui caldă și iubitoare.

Faptele Lui de milă și de dragoste față de cei suferinzi și sărmani, îi umpluse de uimire, de recunoștință și de adorare. Învățăturile Lui divine și curate, îi atașase în așa măsură de sufletul Lui, încît simțeau că nimeni și nimic nu-l mai putea despărți de El. Nu e de mirare că ucenicii îi ziceau: „Tu ai cuvintele vieții veșnice. Și noi am crezut și am ajuns la cunoștința că Tu ești Hristosul, Sfîntul lui Dumnezeu“. Ioan 6,68-69

Simțămintele lor erau acelea, despre care spunea mai

tirziu Pavel: „Căci sînt bine încredințat că nici moartea, nici viața... nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Hristos Isus, Domnul nostru“. Rom. 8,38-39.

Cînd erau împreună cu El, ei se simțeau ca cei mai fericiți oameni de pe pămînt. Ar fi vrut să fie mereu așa. Ar fi vrut să se bucure mereu de prezența Lui liniștitoare și de învățăturile Lui divine și mîntuitoare.

Dar într-o zi, s-au tulburat.

Cînd se tulbură sufletul și inima omului? Nu este greu de răspuns la întrebarea aceasta. Viața noastră este familiarizată cu asemenea experiențe. Zilele noastre au fost presărate cu ocazii de tulburare și durere. Imaginați-vă o familie în toiul unei bucurii și fericiri. Părinți, copii și prieteni se întrec în a se exprima cît de bine se simt în atmosfera aceea de sărbătoare. Dar, se aude soneria. Stăpînul casei deschide ușa, și se întoarce cu o telegramă. În clipa cînd citește conținutul, toată fericirea pe care o simțise pînă aici, se șterge de pe fața Lui. Întreaga atmosferă a serbării se schimbă și pierе. Nori de tristețe și de durere se lasă asupra tuturor. S-a aflat din telegramă, că unul din cei dragi ai lor, nu mai este printre ei, a fost chemat la odihnă.

Experiența clasică din viața și familia lui Iov, este atît de grăitoare, încît și astăzi, nu putem să nu luăm parte la tulburarea și la durerea lui, cînd citim cartea care-i poartă numele.

Ce se întimplase în viața ucenicilor?

Mîntuitorul Isus Hristos se apropia cu pași repezi de încheierea misiunii pentru care venise. El știa bine și cunoștea pe deplin sfîrșitul Lui duros și crud pe care avea să-l sufere. El știa că miini violente aveau să-L smulgă cu brutalitate din mijlocul ucenicilor Săi, și aveau să-I pună capăt vieții Sale neprihănite și sfinte, prin cea mai rușinoasă și mai dureroasă dintre toate morțile. El știa că avea să fie răstignit ca un făcător de rele, în mijlocul altor făcători de rele. Dar ucenicii Lui nu numai că nu știau toate acestea, dar nici nu voiau să știe că s-ar fi putut întîmpla așa ceva.

Ne aducem foarte bine aminte cum, cu o ocazie, cînd Mîntuitorul făcuse doar o aluzie cu privire la capitolul acesta nedorit, Petru, cu temperamentul lui caracteristic spusese Domnului: „Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întîmple așa ceva“. Mat. 16,22.

Și desigur că, dorința lui Petru, era dorința tuturor.

Dar zilele treceau repede, și evenimentul se apropia. Învățătorul ceresc căută să-i pregătească pentru despărțirea ce se anunța. Privind cu multă milă și duioșie asupra lor, le zise: „Copilașilor, mai sînt puțin cu voi. Mă veți căuta, și cum am spus iudeilor, că unde sînt Eu, ei nu pot veni, tot așa vă spun și vouă acum“. Ioan 3,33.

Dar Mîntuitorul a observat că anunțul Său de despărțire,

SĂ NU VI SE TULBURE INIMA!

l-a intrat și i-a tulburat. Cu siguranță că fericirea care pînă aici se putea citi pe fețele lor și în lumina ochilor lor, s-a șters și a pierit. O tristeță nespuse de dureroasă s-a așternut pe sufletul lor, și așa se face că inimile lor s-au tulburat.

Însă El nu a vrut să-i lase în starea aceasta. El nu ar fi putut suporta o așa despărțire. Inima Lui iubitoare și duioasă a căutat un remediu, un balsam ceresc pentru durerea lor. Balsamul acesta, avea să le ajute să treacă cu bine prin evenimentele tragice ale suferințelor, ale morții și apoi ale despărțirii, prin înălțarea Lui la cer.

O, cit sîntem de recunoscători Bunului și Milostivului nostru Mîntuitor, pentru mîngierea pe care a dat-o ucenicilor Săi! În ce consta această mîngiere? Mai întîi într-o asigurare, și apoi într-o făgăduință. I-a asigurat că în Casa și în familia fericită a Tatălui Său, sînt locuri îndestulătoare și pentru ei și pentru toți credincioșii lui Dumnezeu, și le-a făgăduit, că la timpul convenit se va întoarce cu dorința supremă de a-i lua cu El, ca să fie împreună în Casa aceea fericită și veșnică. Să citim cu multă recunoștință cuvintele Lui redactate de evanghelistul Ioan, în cap. 14, 2.3.

„Să nu vi se turbure inima. Aveți credință în Dumnezeu, și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sînt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua la Mine, ca acolo, unde sînt Eu, să fiți și voi“.

Dintre toate mîngierile pe care le are El ca Tată și Dumnezeu al mîngierilor, a ales pe aceasta, care a fost și atunci și este și astăzi, cea mai scumpă și mai puternică mîngiere. Locașuri ale fericirii veșnice, în care răscumpărații Săi vor viețui împreună cu Răscumpărătorul lor.

În ceea ce privește locașurile din Casa Tatălui ceresc, Mîntu-

itorul spunea că El se duce să le pregătească. Dragostea Lui pentru aceia pentru care El a consimțit să-și dea prețioasa Lui viață pe Golgota, L-a făcut ca El, Personal, să se ocupe de pregătirea, de ornamentarea și de înfrumusețarea lor.

Vizionarul de pe Patmos a avut bucuria și privilegiul să le vadă în frumusețea și strălucirea lor nemuritoare. Pentru aceasta, a trebuit să fie dus pe un promontoriu, de unde să poată contempla măreția cu care era inundată, și slava cu care era însoțită această casă, care poartă denumirea de Cetatea Sfîntă, sau Noul Ierusalim. În acest cort al lui Dumnezeu vor viețui cei mîntuiți. Aici își vor aduce tributul lor de laudă și de adorare toți cei răscumpărați de sub osînda morții, în care îi prinsese vrăjmașul sufletelor noastre. Vizionarul redă scena prin propriile sale cuvinte inspirate:

„Și m-a dus în Duhul, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfîntă, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu, avînd slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatră prea scumpă, ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul. Era înconjurată cu un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, și la porți, doisprezece îngeri.... Porțile ei nu se vor închide ziua, pentru că în ea nu va mai fi noapte. În ea vor aduce slava și cinstea Neamurilor. Nimic întinat nu va intra în ea, nimeni care trăiește în necurăție și în minciună; ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului“. Apoc. 21,10—12.24—27.

Cînd i s-a arătat lui Ioan această nemaiîntîlnită desfășurare a gloriei nemuritoare cu siguranță că, el și-a adus aminte de făgăduința mîngietoare cu care căutase să-i mîngie Mîntuitorul, cînd îi pregătea pentru despărțire.

Transport de fericire a uitat că cel îi arăta aceste lucruri nu era însuși domnul, ci era numai trimisul Lui, solul de care se servește el, ca să-și aducă la îndeplinire intențiile și planurile Lui mărețe față de fiii oa-

menilor. Și de aceea, s-a aruncat la picioarele lui, ca să i se închine, pentru cele ce binevoise ca să i le arate. Dar solul ceresc l-a oprit, spunîndu-i: „Inchină-te lui Dumnezeu“. El este Autorul lor, și numai Lui i se cuvine toată adorarea și mărirea pe care le poate oferi sufletele răscumpărate, datorită dragostei Lui veșnice.

Despre credincioșii din antichitate ni se spune, că și ei au avut ocazii să vadă „Cetatea care are temelii tari, al cărei arhitect și constructor este Dumnezeu. Ei au văzut de departe și au salutat-o cu bucurie.

Intr-adevăr, sînt frumoase locașurile fericirii desăvîrșite, sălaşurile păcii și odihnei veșnice. Intr-adevăr că sînt „lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima oamenilor nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“. 1 Cor. 2.9. „Poporul Meu va locui în locuința păcii, în case fără griji și în adăposturi liniștite. Nu se va mai vorbi de silnicie în țara ta, nici de pustiire și de prăpăd în ținutul tău, ci vei numi zidurile tale Mîntuire și porțile tale Laudă. Da, veți ieși cu bucurie, și veți fi călăuziți în pace. Munții și dealurile vor răsuna de veselie înaintea voastră, și toți copacii din cîmpie vor bate din palme. În locul spinului se va înălța chiparosul, în locul mărăcinilor va crește mirtul. Și lucrul acesta va fi o slavă, un semn veșnic, nepieritor“.

Acolo este Noul Ierusalim, metropola glorificată a Noului Pămînt „cunună de glorie în mîna Domnului, o diademă cerească în mîna Dumnezeului tău“. „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: „Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor, El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tînguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintîi au trecut“. Apoc. 21,4.5.

Acolo, minți nemuritoare vor contempla cu o plăcere nepieri-

toare minunile puterii crea-
re și tainele dragostei răscum-
părătoare. Fiecare facultate va
fi dezvoltată și fiecare capaci-
tate sporită. Obținerea de noi
cunoștiințe nu va obosi mintea
și nici nu va epuiza energiile.
Acolo, cele mai mărețe planuri
vor fi realizate, cele mai înalte
aspirații vor fi ajunse, și cele
mai nobile ambiții vor fi atinse,
și totuși, se vor ridica noi înăl-
țimi spre a fi urcate, noi minu-
ni spre a fi admirate, noi ade-
văruri spre a fi înțelese și noi
subiecte care vor pune în miș-
care puterile minții, sufletului
și ale corpului.

Suprema dorință a Mîntuito-
rului era și este totdeauna de a
fi împreună cu răscumpărații
Săi. El nu se simte fericit fără
ei. El nu se poate împăca cu gîn-
dul, că aceștia ar putea fi în-
tr-o parte a universului Său, în
timp ce El ar putea să rămîna
acolo, unde este acum, la drep-
ta tronului lui Dumnezeu.

În ultima Sa rugăciune pe
care a înălțat-o la Tatăl, înain-
te de răstignire, El i-a adresat
această rugămintă stăruitoare și
înduioșătoare : „Tată, vreau ca
acolo unde sînt Eu, să fie îm-
preună cu mine și aceia pe care
Mi I-ai dat Tu, ca să vadă sla-
va Mea, slavă pe care Mi-ai
dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit
înainte de întemeierea lumii“
Ioan 17,24.

De aceea, în mîngîierea pe
care le-a dat-o ca să-i scoată
din tulburare, le-a spus : „Și
după ce Mă voi duce, și vă voi
pregăti un loc, Mă voi întoarce
ca să vă iau cu Mine“.

De atunci și pînă acum, cre-
dincioșii din biserica Lui Îl aș-
teaptă. El a făgăduit că se va
reîntoarce, spre a aduce răsplă-
tirile pregătite. Este foarte ade-
vărat că nu cunoaștem nici zi-
ua și nici ceasul revenirii Lui.
Dar avem deplină și desăvîrșită
încredere și siguranță că,
așa cum a făgăduit, își va impli-
ni dorința lui și a noastră. La
timpul hotărît de Dumnezeu în
marele Său plan de mîntuire,
gloriosul și veșnic binecuvînta-
tul nostru Mîntuitor Isus Hris-
tos, însoțit de oștirea nenumă-
rată a serafimilor și a heruvi-
milor, se va întoarce ca să-și ia
pe aceia care sînt ai Lui.

El va lua cu Sine pe aceia
care și-au format caractere de-
mne de veșnicie. Cei care au
trăit în viața aceasta și s-au
comportat cu demnitate și vred-
nicie care și-au făcut toată da-
toria față de Dumnezeu, dar și
față de omenire, de viață, aceș-
tia vor avea bucuria și fericirea
să-L vadă pe Mîntuitorul cum
vine pe norii cerurilor.

În ziua aceea, El va trimite
pe îngerii Săi, și aceștia vor a-
duna pe aleșii Lui din cele pa-
tru părți ale pămîntului. Ni-
ciun suflet care și-a format ca-
racterul după modelul divin, nu
va fi uitat, nu va fi trecut cu
vederea întocmai ca un giuva-
ier prețios, întocmai ca o nes-
temată aleasă, unii ca aceștia
vor fi invitați să se alăture cor-
tegiului ceresc.

O, ce întîlnire fericită ! Iov,
din antichitate, în toîul dure-
rilor și amărăciunilor, privea
către ziua aceea, și striga :
„Știu că Răscumpărătorul meu
este viu, și că se va ridica la
urmă pe pămînt. Chiar dacă mi
se va nimici pielea, și chiar da-
că nu voi mai avea carne voi
vedea totuși pe Dumnezeu. Îl
voi vedea și-mi va fi binevoi-
tor ; ochii mei îl vor vedea, și
ai altuia. Sufletul meu tînjește
de dorul acesta înlăuntrul meu“.
Iov. 19,25-27

Și apostolul Pavel, din vre-
murile Noului Testament, încu-
raja pe credincioșii din Tesalo-
nic, care pierduseră prin moarte
pe cei scumpi ai sufletului lor,
cu cuvintele : „Și astfel vom fi
totdeauna cu Domnul. Mîngi-
iați-vă dar unii pe alții cu ace-
ste cuvinte“.

Și noi, ca și ucenicii de pe
vremuri, și ca toți credincioșii
din decursul veacurilor, nu a-
vem nevoie să fim tulburați.
Singura noastră grijă să fie ce
fel de viață trăim și ce fel de
exemplu oferim. Ce zic oamenii
despre noi ? Cum vorbesc fap-
tele noastre ? Lucrul acesta nu
ar trebui să-l uităm vreodată.
Aceasta ar trebui să ne preocu-
pe mereu, pentru că Mîntuito-
rul zice : „Iată, Eu vin curînd,
și răsplata Mea este cu Mine,
ca să dau fiecăruia după fapta
lui“ . Apoc. 22,12.

Deci să nu ne tulburăm ni-
ciodată, dar să fim atenți tot-
deauna.

H. ARTENIAN

IUBIREA ESTE IMPLINIREA LEGII

Rom. 13, 10

Năzuința celor credincioși

De îndată ce Adam a pier-
dut — prin neascultarea
sa de poruncile lui Dumnezeu
— privilegiul deosebit de mare
de a mai rămîne în minunatul
cămin al Edenului pe care a
trebuit să-l părăsească ; de în-
dată ce el a înțeles că din cau-
za păcatului făptuit nesocotind
porunca lui Dumnezeu, el a
pierdut marea dar al nemuririi
pe care prin ascultare l-ar fi
putut cîștiga fără să-l mai piar-
dă vreodată, de îndată ce și-a
dat seama că pieirea lui veșnică
este o urmare directă a faptei
lui de neascultare ; și, de îndată
ce a înțeles că putea să recîști-
ge tot ceea ce pierduse, încă de
la porțile „paradisului pierdut“,
a dorit cu înfocare după patria
lui cerească, după împărăția ce-
rurilor, după mîntuirea în viața
cea veșnică.

În toate vremurile omul și-a
dorit și sa străduit din răspu-
teri să ajungă să se bucure de
o viață mai bună, chiar în viața
această vremelnică. Și în multe
privințe el a reușit, spre binele
generației sale. Dar omul cre-
dinciei și-a dorit întotdeauna, și
își mai dorește încă, ceva mai
mult. El dorește mîntuirea, via-
ța veșnică. El dorește nemuri-
rea pe care a înțeles, din Cu-
vîntul lui Dumnezeu, că o poate
obține. Scriind epistola sa către
Romani, apostolul Pavel arată
că Dumnezeu „va răsplăti fie-
căruia după faptele lui. Și anu-
me, va da viața veșnică celor
ce, prin stăruința în bine, caută
slava, cinstea și nemurirea“.
Rom. 2,6.7. Și într-adevăr, încă
din timpuri străvechi, oamenii
au căutat, ce-i drept, pe dife-
rite căi, să ajungă nemuritori.
Istoria biblică vorbește, despre
nenumărați bărbați ai credinței,
care au văzut în ocazia acestei
vieți vremelnice unica ocazie
pe care o aveau de a cîștiga ia-

răși viața veșnică, oferită de Dumnezeu în dar și din iubire fiecăruia care crede în jertfa ispășitoare de păcat a Domnului Isus Hristos. Cuvîntul lui Dumnezeu spune: Ființă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Ioan 3,16.

Viața veșnică! Mult este căutată și cît este dorită de oamenii credinței. Cine ar putea spune cîte suflete, de-a lungul generațiilor nu și-au încheiat viața, cu ultimul lor gînd conștient, cu ultima lor dorință fierbinte după viața veșnică făgăduită? În epistola sa către Evrei, apostolul Pavel spune că „nu mi-ar ajunge vremea dacă aș vrea să vorbesc“ despre toți credincioșii Domnului. Evr. 11,32.

Toate aceste suflete care au dorit și s-au străduit să caute sfințirea vieții lor, au fost atrase la Dumnezeu de nemărginita Sa iubire față de ființele create de El. „Dumnezeu este iubire“, declară Scriptura. 1 Ioan 4,8. Toate acțiunile Lui, care au loc în nemărginitul Univers creat de El, se întemeiază și își are izvorul numai în principiul iubirii. Dumnezeu nu face nimic din alte motive, în afară de acela al iubirii desăvîrșite. Prețul de răscumpărare pentru mîntuirea noastră, El l-a plătit tot din iubire. Cuvîntul profetului Ieremia de mult răsună prin veacuri — „Domnul mi se arată de departe: Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea mea“. Jer 31,3. El așteaptă să-l căutăm, să venim la El, să-I slujim, și să ascultăm de glasul Lui imbiator tot numai și numai din iubire. Lucrul acesta este prea puțin înțeles de mulți din cei care doresc și caută să dobîndească viața veșnică.

Mulți au dorit și mai doresc încă să aibă cîndva darul vieții veșnice, și au căutat să afle care este calea pe care să umble ca să ajungă la ea. Chiar în sînul creștinismului, această căutare a dat naștere la răspunsuri diferite, toate fiind socotite că sînt conforme cu învățătura Sfințelor Scripturi. La

situația aceasta s-a ajuns (1) fie pentru că atunci cînd s-a pornit în căutarea vieții veșnice prin cercetarea Cuvîntului Scripturii, cercetătorul a pornit cu idei preconcepute, adică idei cu privire la dobîndirea mîntuirii obținute pe alte căi decît calea curat biblică, și care s-au fixat atît de puternic în minte, încît cel care caută după adevăr nu este prea dispus să renunțe la ele, ci mai degrabă să găsească în Biblie vreo aluzie, fie ea oricît de vagă, cu care să-și sprijine propriile sale vederi despre obținerea vieții veșnice; (2) fie, pentru că cel care caută n-a dat pe față sinceritate deplină pentru a găsi pe Domnul și a cunoaște toată voia Lui. Făgăduința lui Dumnezeu este: „Căutați și veți găsi...“ Mat. 7,7. Ca oricare altă făgăduință a lui Dumnezeu, și aceasta este o făgăduință condițională. Condiția împlinirii ei este arătată tot în Cuvîntul lui Dumnezeu. El zice: „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima. Mă voi lăsa să fiu găsit de voi, zice Domnul...“. Ier. 29,13.14. Da, Domnul trebuie căutat „cu toată inima“, iar nu cu inima împărțită. Sinceritatea căutării noastre după adevăr va fi dovedită numai atunci cînd, de îndată ce am aflat din Biblie care este adevărata umblare în lumina adevărului Cuvîntului Său, să fim gata să ascultăm de toată învățătura cea sfîntă la care ne cheamă, și prin care vrea să ne asigure realizarea dorinței noastre de a dobîndi viața veșnică. El are pentru noi gîndurile cele mai bune și ne dorește cel mai mare bine care poate fi realizat, nu de om, ci numai de Domnul Dumnezeu. Făgăduința Lui este: „Căci Eu știu gîndurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gînduri de pace, și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde“. Jer. 29,11. Ce sublimă făgăduință! Care este, oare, felul gîndurilor de pace pe care le are Dumnezeu cu privire la cei credincioși ai Săi? Ce fel de viitor și ce fel de nădejde dorește El să ne dea? O, da, făgăduința este „fericita noastră nădejde, și arătarea slavei ma-

relui nostru Dumnezeu, și Mîntuitor Isus Hristos“, (Tit 2,13) iar „viitorul“ este viața veșnică mult dorită. Făgăduința lui Dumnezeu este: „...pentru că oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică“. El „va da viață veșnică celor ce, prin stăruința în bine, căută... nemurirea“ (Ioan 3,16; Rom. 2,7.

„CE BINE SĂ FAC?“

„Slavă cinste și pace va veni însă peste oricine face binele...“. Rom. 2,10. Aceasta este făgăduința lui Dumnezeu. „Oricine face binele“ va avea parte de binecuvîntări cerești neînchipuit de mari și minunate, binecuvîntări pe care nici o minte omenească nu le poate nici măcar să și le închipuiască. „Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit, și la inima omului nu s-au suit, așa sînt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc“. 1 Cor. 2,9. Așa fiind, oare nu este absolut necesar a se ști cu exactitate de nătagăduit care este „binele“ pe care trebuie să-l facă credinciosul pentru a se împărtăși de împlinirea acestei făgăduinți care întrece puterea de cuprindere a minții omenești? „Oricine face binele“ se va bucura nespus de mult că l-a făcut. „O bucurie veșnică le va încununa capul“, este făgăduința pentru toți cei ce fac binele, „veselia și bucuria îi vor apuca“, pentru timpuri fără de sfîrșit. Isa. 35,10. Ce făgăduință minunată, alături de toate celelalte ale Bunului Tată cresc! Ferice de cine le poate primi în inima sa, cu neclintită încredere, că la timpul hotărit de Dumnezeu, aceste făgăduințe se vor și împlini întocmai după Cuvîntul Domnului!

Dorința de a face binele nu este nouă. Îndemnul de a-l face este cît lumea de vechi. „Nu-i așa?“ zicea Domnul încă lui Cain, „dacă faci bine, vei fi bine primit“... Gen. 4,7.

Pe vremea cînd Domnul Isus, întrupat, umbla printre oameni, într-o zi a venit la El „un om, și l-a zis: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să

am viață veșnică ?" Mat. 19,16. Omul acesta a pus această întrebare cu toată sinceritatea inimii sale. Cuvântul Scripturii spune că acest bărbat a chiar ingenuchiat înaintea lui Isus când l-a pus această întrebare (Marcu 10,17). Pentru el, care dorea sincer să aibă viață veșnică, întrebarea era serioasă, iar răspunsul așteptat era pentru el de o importanță capitală.

DACĂ VREI SĂ INTRI ÎN VIAȚĂ

Cel care venise la Isus cu întrebarea „punea foarte mare preț pe propria sa dreptate. El nu socotea că i-ar lipsi ceva, dar tot nu era pe deplin mulțumit. El simțea că-i mai trebuie ceva. Nu s-ar fi putut ca Isus să-l binecuvinteze și pe el cum binecuvintase pe copii, și să satisfacă lipsa din sufletul său ?" El pusese întrebarea : „ce bine să fac ca să am viață veșnică ?" Nu este aceasta și întrebarea noastră ? Cuvântul lui Dumnezeu făgăduiește : „... pace va veni însă peste oricine face binele." Acest om nu avea pace în sufletul lui ; el nu era împăcat în conștiința lui. El se socotea, și era socotit și de alții, ca făcând parte dintre cei credincioși, și totuși în sufletul lui el simțea că există un gol care l-a făcut să alerge la Isus să-L întrebe ce „bine" să facă pentru ca să poată avea parte de viață veșnică.

„Ca răspuns la această întrebare, Isus i-a spus că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu era necesară dacă dorea să aibă viață veșnică. „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile". Mat. 19,17. Și El a citat câteva din poruncile care arătau datoria credinciosului față de semenii lui. Răspunsul frunțașului a fost hotărât : „Toate aceste porunci le-am păzit cu grijă din tinerețea mea : ce-mi mai lipsește ?"

Acest frunțaș al Iudeilor declara cu hotărâre că el a păzit, și încă „cu grijă", toate poruncile lui Dumnezeu. Isus Hristos „a recunoscut că e sincer în cuvintele lui". Și totuși, el se întreba : „ce-mi mai lipsește ?" Ca răspuns la această întrebare, Isus Hristos îi spune :

„Îți mai lipsește un lucru" (Luca 18,22). Da, un singur lucru îi mai lipsea, dar acest singur lucru era de o importanță atât de mare, încât făcea fără nici o valoare toată păzirea de către el, „cu grijă" a poruncilor lui Dumnezeu. Ceea ce îi lipsea acestui credincios „era un principiu vital. El avea nevoie de iubirea lui Dumnezeu în suflet". El păzea Legea în litera ei, dar nu o păzea în spiritul ei.

„Mulți creștini consideră că, prin moartea Sa, Domnul Hristos a îndepărtat obligativitatea Legii. Sint unii care zic, că Legea este un jug greu și apăsător. În contrast cu robia ținerei Legii, ei arată spre libertatea de care te poți bucura sub Evanghelie". Dar profeții și apostolii au ținut sfânta Lege a lui Dumnezeu. David zice : „Deschide-mi ochii, ca să văd lucrurile minunate ale Legii Tale !" Tu mustră pe cei... care se rătăcesc de la poruncile Tale". Ps. 119, 18,21.

Apostolul Iacob, care a scris după ațiștia ani de la moartea și învierea Domnului, vorbește despre cele Zece Porunci, numindu-le „Legea împărătească" și „legea desăvârșită"... a slobozeniei" (Iacob 2,8 ; 1,25). Iar cel care ne-a dat Apocalipsul, la 50 de ani după răstignire, subliniază în mod deosebit „răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus" (Apoc. 14,12). Aceasta pentru că,

DOMNUL HRISTOS N-A DESFIINȚAT LEGEA MORALĂ.

Sustinerea că Domnul Hristos, prin moartea Sa a desființat Legea Tatălui, este neîntemeiată. Dacă Legea s-ar fi putut schimba, sau da la o parte, atunci Domnul n-ar mai fi fost nevoie să moară pentru a mîntui pe cel păcătos de pedeapsa pentru păcat. Moartea lui Hristos, departe de a aduce desființarea Legii, dovedește — din contră — că Legea nu poate fi schimbată. Fiul lui Dumnezeu veni în lume „să vestească o lege mare și minunată" (Is. 42,21), căci „cîtă vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de

slovă din Lege (Mat. 5,18) Iar despre Sine, Domnul zice : „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule ! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele". Ps. 40,8.

Cărturarii și Fariseii vremii aranjaseră în mod meticulos toate percepțiile Legii lui Dumnezeu, legile lui Moise — civile și ceremoniale, precum și propriile lor reglementări într-o ordine hotărîtă de ei după importanța lor relativă, așa cum o apreciau ei. Temeiul acestei „aranjări" era presupunerea că atunci cînd era în conflict o prescripție de importanță „mai mică", aceasta era anulată de una care se presupunea că ar fi de o importanță „mai mare". Prin mijlocul acestui legalism riguros era cu putință să se născocescă mijloace prin care se anulau cele mai clare cerințe ale Legii lui Dumnezeu.

De aceea, într-o discuție cu cărturarii și fariseii, Isus, pe drept le-a putut spune : „Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră". Marcu 7,6-13. În discuție era vorba de a cincea poruncă din Decalog. Era o prerogativă rabinică de a declara anumite lucruri „permise" sau interzise". Pentru că Domnul Isus n-a fost de acord cu această ierarhizare a importanței poruncilor făcută de cărturarii și fariseii acelor vremuri, unii au socotit că El ar fi avut de de gînd să desființeze Legea lui Dumnezeu. Domnul Isus, însă, care cunoștea aceste gînduri ale lor, a declarat răspicat : „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii ; am venit nu să stric, ci să împlinesc" (Mat. 5,17). Domnul Isus a împlinit și a preamărit Legea morală. Prin viața și învățătura Sa, El a împlinit Legea nu numai în litera ei, ci și în spiritul ei. A cerceta Legea lui Dumnezeu și a trăi în spiritul ei este lucrul cel mai de căpetenie în viața celui care mărturisește că este credincios față de Dumnezeu. A păzi doar litera Legii și a nu trăi în spiritul ei, înseamnă că din viața de credință lipsește tocmai ceea ce are cea mai mare importanță înaintea lui Dumnezeu : spiritul iubirii. Tocmai acest lucru

ii Ipsea și celui care venise la Domnul Isus cu întrebarea: „Ce-mi mai lipsește?”

IUBIREA ESTE ÎMPLINIREA LEGII

„Este voia lui Dumnezeu ca cel credincios să reflecte caracterul Lui, iar caracterul Lui poate fi rezumat într-un singur cuvânt: „IUBIRE” (1 Ioan 7,12). Pentru a reflecta caracterul sau „iubirea” lui Dumnezeu, îl vom iubi pe El mai presus de orice și pe semenii noștri ca pe noi înșine. Dacă întrebăm despre felul cum să exprimăm iubirea noastră față de Dumnezeu și față de semenii noștri, Dumnezeu ne dă răspunsul în Cele Zece Porunci (Ex. 20,3-17), pe care Domnul Hristos le-a explicat și le-a înălțat în predica Sa de pe munte (Mat. 5,17-48). Toate legile civile ale lui Moise din Vechiul Testament și instrucțiunile Domnului Hristos și ale apostolilor Săi din Noul Testament lămuresc cerințele divine cuprinse în cele Zece Porunci, și le aplică la problemele practice ale vieții de toate zilele. Cel ce venise cu întrebarea la Isus, declara că iubește pe Dumnezeu, dar adevărata probă a iubirii aceleia, spune Isus, este de găsit în felul cum tratează cineva pe semenii săi. „Dacă Mă iubiți”, zice Isus, „păziți poruncile mele” (Ioan 14,15). „Iubirea este forța motrice a ascultării. Ascultarea, care izvorăște din constrângere sau din teamă, nu este forma ideală a ascultării”. Exercițierea forței este contrară principiilor de conducere ale lui Dumnezeu. El dorește numai un serviciu din iubire, iar iubirea nu poate fi poruncită. Numai prin iubire se dă naștere la iubire. A cunoaște pe Dumnezeu înseamnă a-L iubi...”

„Satana înfățișează Legea iubirii lui Dumnezeu ca pe o lege egoistă. El susține că nu este cu puțință să ascultăm de preceptele ei. Căderea primilor noștri părinți, împreună cu toate relele care au urmat, el le aruncă asupra Creatorului, făcând pe unii să creadă despre Dumnezeu că El este autorul păcatului, al durerii și al morții. Isus trebuia să tragă vălul la o parte. Ca și unul din noi,

El trebuia să dea pildă de ascultare. În acest scop a luat asupra Sa natura noastră, și a trecut prin experiențele noastre... În timpul cât a umblat pe pământ făcând bine și vindicând pe cei împiați de diavolul, El a explicat tuturor caracterul Legii lui Dumnezeu și natura servirii Lui. Viața Lui dovedește că este cu puțință să ascultăm de Legea lui Dumnezeu”.

NATURA LEGII LUI DUMNEZEU.

„Legea lui Dumnezeu prin chiar natura ei este neschimbătoare. Ea este descrierea voinței și caracterului Autorului ei. Dumnezeu este iubire; și Legea Lui este iubire. Cele două mari principii ale ei sînt: iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele.... Caracterul lui Dumnezeu este dreptatea și adevărul; tot așa este și natura Legii Sale. Psalmistul zice: „Legea Ta este adevăr; toate poruncile Tale sînt drepte (Ps. 119,142,172). Iar apostolul Pavel declară: „Legea este sfîntă, iar porunca este sfîntă, și dreaptă și bună” (Rom. 8,7). Deci legea fiind expresia gândului și voinței lui Dumnezeu, trebuie să fie perpetuă, întocmai ca și Autorul ei”.

„Legea lui Dumnezeu este desăvîrșită și înviorează sufletul” (Ps. 19,7). Fără Lege, cel credincios n-ar avea idei drepte despre curățenia și sfințenia lui Dumnezeu, și nici despre propria sa vinovăție și necurăție. Fără Lege, n-am avea o adevărată convingere despre păcat și am simți nevoie de pocăință. Nevăzînd starea lor pierdută de călcători ai Legii lui Dumnezeu ei nu-și dau seama că au nevoie de singele ispășitor al lui Hristos. Ei primesc atunci nădejdea mîntuirii fără o radicală schimbare a inimii și fără o îndreptare a vieții. Asemenea convertiri superficiale se produc multe, și mulți stau în biserici, fără însă să se fi unit vreodată cu Hristos”.

În mintea multora „ocupă un loc de căpetenie, teorii greșite cu privire la sfințenie, prove-

nite din neglijarea sau lepădarea Legii lui Dumnezeu. Aceste teorii sînt false, ca doctrină, și primejdioase prin rezultatele lor practice. Faptul că ele sînt primite, în general, foarte favorabil arată cât de mare importanță este faptul ca cel credincios să ajungă să aibă o înțelegere clară despre tot ce ne învață Scriptura în privința ținerii Legii”.

CE NE ÎNVAȚA SCRIPTURA?

Chiar și numai o simplă redare a textelor Scripturii Noului Testament care conțin învățătură cu privire la poruncile lui Dumnezeu, va fi suficientă spre a convinge pe cercetătorul sincer al adevărului biblic că Legea lui Dumnezeu nu numai că se cere a fi păzită, dar că această păzire a Legii să fie atît în litera ei, cît și, mai presus de toate, în spiritul ei. Biblia ne învață: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintîi și cea mai mare poruncă. Iar a doua asemenea ei, este: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii.” (Mat. 22,37-40). Da, toate cele Zece Porunci se cuprind în aceste două mari porunci ale iubirii. Niciodată nu vom putea spune că iubim pe Dumnezeu, călcînd chiar și numai una din primele patru porunci ale Decalogului; și iarăși, nici pe „aproapele”, nostru nu-l vom iubi călcînd chiar și numai una din celelalte șase porunci. Că acesta este sensul adevărat al celor „două mari porunci ale iubirii”, reiese din chiar textul Sfintei Scripturi, care spune: „Cine iubește pe alții a împlinit Legea. De fapt: „să nu comiți adulter, să nu furi, să nu poftesti”, și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși... Iubirea nu face rău aproapelui: iubirea este deci împlinirea Legii,” (Rom. 13,8-10)

Alte texte ale Scripturii ne îndeamnă: „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în iu-

birea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în iubirea Lui, (Ioan 15,10). „Să ne iubim unii pe alții. Si iubirea stă în viețuirea după poruncile Lui. Aceasta este porunca în care trebuie să umblăm, după cum ați auzit de la început“ (2 Ioan 5,6). „Și prin aceasta știm că îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui“. „Cine zice: „Îl cunosc, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în el“. Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el iubirea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită“ (1 Ioan 2,3-5). „Căci iubirea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele“ (1 Ioan 5,3). „Ținta poruncii este iubirea, care vine dintr-o inimă curată, dintr-un cuget bun, și dintr-o credință neprefăcută“ (1 Tim. 1,5).

Felul cum au înțeles apostolii învățătura Domnului Isus despre iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele, reiese, lămurit din aceste texte ale Scripturii pe care ei le-au scris prin inspirație divină. Iubirea nu poate fi dovedită decât într-un singur fel: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele“. „Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește“ (Ioan 14,15-21). Acestea sînt declarații clare pe care le-a făcut chiar Domnul Isus Hristos. Ce au înțeles apostolii despre obligația morală a credinciosului de a păzi Legea lui Dumnezeu, rezultă și din ceea ce a scris apostolul Iacob în epistola sa la mulți ani după răstignire, cînd zice: „Căci cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate“ (Iacob 2,10). Și fără nici o îndoială că el se referă la Legea celor Zece Porunci, deoarece chiar amintește două din ele (v.11).

Incontestabil că Scriptura învață lămurit că păzirea Legii lui Dumnezeu corespunde cu voința divină, deoarece prin ascultarea sinceră de poruncile lui Dumnezeu se poate ajunge la sfințirea vieții cerută de Dumnezeu. „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu“ (Evr. 12,14).

ÎNȚELEGERI GREȘITE

Fruntașul Iudeilor care venise la Mintuitorul cu întrebarea: „Ce bine să fac ca să moștenesc viața veșnică?“ era un păzitor al Legii. Cu toate acestea el nu era credinciosul cel după voia lui Dumnezeu. El avea despre sine părerea că, prin viața lui de credință, era atît de aproape de Dumnezeu încît nu mai era decît un singur pas între el și desăvîrșire. „Dar deși ascultase cu siguranță de litera Legii, el simțea că mai lipsește ceva, dar ce era acest „ceva“, el nu știa. Viața lui fusese o viață de curăție, de cinste și de sinceritate. Dar atitudinea lui față de semenii săi fusese mai de grabă o atitudine negativă. El nu furase bunurile altora, nu mărturisise strîmb împotriva cuiva, și nici nu luase soția sau viața vreunuia din semenii săi. Este adevărat că litera Legii este negativă în formă (ea spune: „să nu... să nu...“), dar spiritul ei cere acțiune pozitivă. Nu este de ajuns de a evita să urim sau să facem rău semenului nostru. Evanghelia ne cheamă să-l iubim și să-l ajutăm, așa cum ne iubim pe noi înșine“. În aceasta consta greșita înțelegere a acestui păzitor al Legii. Lui „îi lipsea iubirea lui Dumnezeu în inimă“, fără de care ținerea tuturor poruncilor nu era de nici o valoare reală înaintea Cerului.

Isus a confruntat pe acest bărbat cu alegerea între comoră pămîntească și cea cerească. Cel ce venise la El, însă, le dorea pe amîdouă. Mare i-a fost dezamăgirea cînd și-a dat seama de sacrificial ce i se cerea. Bucuria plină de rivnă, cu care alergase la Isus, s-a transformat în tristețe și amărăciune. Prețul „vieții veșnice“, pe care el venise să o caute, era mai mare decît era el gata să plătească. Avera lui era idolul lui, și la altarul acesta a ales el să aducă adorația și devoțiunea inimii lui. Isus a propus ca el să o vîndă. Aceasta era singura lui nădejde pentru cumpărarea lui Hristos față de acest bărbat, este o pildă pentru noi. Dumnezeu ne-a dat o regulă de purtare pe care trebuie s-o urmeze fiecare serv al

Lui, și anume: ascultarea de Legea Sa; dar nu numai o ascultare legală, ci o ascultare care pătrunde în viață și se exemplifică în caracter... Numai cei care vor zice: „Doamne, tot ce am și tot ce sînt este al Tău“ vor fi recunoscuți ca fii și fiice ale lui Dumnezeu“.

Pe de altă parte, unii dintre noi, creștini fiind, ajung totuși să nescotească învățătura clară a Scripturii despre păzirea Legii lui Dumnezeu, pentru motivul că au o greșită înțelegere despre dobîndirea sfințeniei în viața de credință. Ei susțin că sfințenia este o lucrare de moment, în urma căreia, prin credință, se ajunge la sfințenia perfectă dintr-odată, ei consideră că nu se mai cere nici o sfortare mai tîrziu din partea credinciosului. În acelaș timp, ei tăgăduiesc autoritatea Legii lui Dumnezeu. Dar este oare, cu putință, să fim sfinți și în armonie cu voia și caracterul lui Dumnezeu, fără să fim în armonie cu principiile care sînt expresia firii și voinței Lui, și care arată ce e plăcut înaintea Lui?

Apostolul Pavel zice: „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă noi întărim Legea“ (Rom. 3,31).

Ferice de credinciosul care ajunge să înțeleagă marile adevăr biblic, că Legea celor Zece Porunci este Legea Iubirii; că iubirea de Dumnezeu și de aproapele constă în împlinirea acestei Legi; că o împlinire a Legii numai în litera ei este fără valoare înaintea lui Dumnezeu, cîcă această împlinire este necesar să aibă loc neapărat în spiritul ei, care este spiritul iubirii care se jertfește.

„Slavă, cinste și pace va veni... peste oricine face binele...“ „Învățătorule, ce bine să fac ca să am viață veșnică?“ „Păzește poruncile“, este răspunsul Domnului Isus.

Fie, ca Duhul Sfînt să fie la lucru în inimile noastre, ca să putem deveni adevărați implinitori, din iubire, a sfințelor Sale porunci, Legea Sa cea „sfință, dreaptă și bună“. Să ne aducem mereu aminte că „iubirea este împlinirea Legii“.

G. INDRICĂU

CEL MAI MIC ÎN ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Cînd Isus a spus că, cine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor, nu cumva se înțelege că și unii ca aceștia au dreptul la mîntuire? Nu cumva, Mîntuitorul primește și pe unii ca aceștia, chiar dacă sînt considerați ca făcînd parte dintre cei mai mici?

Înainte de a răspunde la această întrebare, e bine să citim întregul pasagiu din Matei 5,17—19: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, cîtă vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întimplat toate lucrurile. Așa că, oricine va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor.”

Dacă nici o iotă, sau o frîntură de slovă din Lege nu va trece, înainte de a se împlini toate lucrurile, este foarte greu de crezut că o poruncă întreagă să se șteargă, oricît de mică ar părea ea în ochii unora. Și cine poate să spună care poruncă este „cea mai mică”? Deoarece Domnul Isus nu ne-a spus, ar fi mai bine pentru noi, de a nu lua această răspundere înfricoșătoare, și a încerca să stabilim noi care este acea poruncă!

Iota, este cea mai mică literă a alfabetului grecesc; ea este echivalentul celei mai mici litere al alfabetului ebraic, jod. Frîntura, sau particula, este un semn care deosebește cuvintele care au o aparență asemănătoare. În alfabetul grecesc, există o serie întreagă de litere care par a fi la fel, dacă una nu ar avea un colț rotund, iar alta un colț pătrat. Înlocuirea unei ase-

menea litere cu o alta, ar schimba însemnătatea, sau i-ar strica sensul. În limba noastră, românească, ar fi ca atunci cînd am neglija să punem liniuța de la litera „t”.

Problema pare că implică o voită și continuă călcare a unei porunci, sub pretextul că este prea mică spre a putea fi luată în considerație. Deci nu este vorba de călcarea unei porunci cu ocazia unei ispitiri deosebite, pentru care, cel vinovat arată regret și caută imediat iertarea. Unii, pare-se că ar fi foarte mulțumiți cu poziții „Cel mai mic în împărăție” dacă li s-ar îngădui să-și urmeze propria cale și să calce mereu porunca ce stă în calea propriei lor înclinații. Ei ar fi în stare să spună că orice poruncă ce stă în calea păcatului lor preferat, este o poruncă mică, chiar prea mică. În natura noastră omenească este tendința de a minimaliza greșelile proprii.

Avertismentul Mîntuitorului cuprinde și pe cei ce învață pe alții să calce poruncile. Este un adevăr care nu poate fi contestat că exemplul nostru influențează și pe alții, fie spre bine, fie spre rău.

Comentariul apostolic asupra acestei probleme, se găsește în Iacov 2,10.11: „Căci cine păzește toată Legea, și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci, Cel ce a zis: „Să nu desfrînezi, a zis și: Să nu ucizi. Acum, dacă nu desfrînezi, dar ucizi, te faci călcător al Legii”. Ceea ce nu trebuie să ne scape niciodată din vedere este faptul că cel credincios care violează, sau calcă una din poruncile Legii, se așează într-o poziție de împotrivor față de Autorul Legii, **Acela care a dat toate cele Zece Porunci.** Breșa pe care o facem în oricare din cele Zece Porunci, este o răzvrătire împotriva Legii în totalitatea ei.

Păcatul este călcarea Legii. 1 Ioan 3,4. Fie că păcătosul calcă numai una, sau toate poruncile, el se găsește sub condamnarea Legii. Ne-

ascultarea față de o singură poruncă, dărîmă bariera care îl apără pe credincios față de asalturile ispititorului, și în mod natural, vor urma și alte călcări.

Un comentator al Sfințelor Scripturi prezintă în mod clar principiul cuprins în ascultarea noastră față de Legea lui Dumnezeu: „Dumnezeu cere o ascultare desăvîrșită, nu parțială. Noi nu trebuie să alegem acea parte din Lege pentru ca să o ținem, deoarece corespunde interesului nostru, iar cealaltă parte să o neglijăm. Orice păcat aduce moartea. Și deși nu toate păcatele sînt egale, toate păcatele însă arată aceeași stare de înstrăinare de Dumnezeu. Cel care a dat Legea, este Unul. De aceea, cei care calcă voia Lui într-o privință, calcă toată voia Lui. Legea și Autorul ei, au o unitate desăvîrșită”.

Cînd călcăm una din poruncile lui Dumnezeu, înseamnă că noi disprețuim pe Dumnezeu și în faptă arătăm că noi lepădăm autoritatea Lui din toate cele Zece Porunci. De aceea, convingerea noastră este că, Hristos nu a deschis porțile cerurilor pentru păcătoși; dar fără îndoială, că El a deschis porțile Împărăției Sale celor păcătoși, care, prin harul Său, și-au părăsit păcatele și au fost schimbați în faptele și în viețile lor, păcătoșilor pocăiți și mîntuiți prin singele jertfei de pe Golgota. Ioan 3,16.

Avînd în vedere raționamentele și comentariile de mai sus, putem să spunem cu toată certitudinea, că pentru cel care va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța și pe oameni așa, nu se va găsi loc pentru el acolo. Pentru că acela care de bună voie calcă o poruncă, în spirit și adevăr nu păzește niciuna din ele. Și se știe foarte bine că „plata păcatului este moartea”. Rom. 6,23.

Prelucrare
H. Arténian

Curierul
ADVENTIST